

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 182 (XXVI) — Nr. 581

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 4 august 2014

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 309 din 5 iunie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (1) pct. 30, art. 1 alin. (3), art. 4, art. 6 alin. (1) lit. e), art. 7 alin. (2), art. 8, art. 10, art. 11, art. 12, art. 20—26 și ale art. 34 din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative și ale art. 87 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției.....	2-5		nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România..... 12-14
Decizia nr. 310 din 5 iunie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 8, art. 10 lit. f), art. 21, art. 26 alin. (1) lit. k) și alin. (2) din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative și ale art. 13 și art. 15 alin. (1) din Legea nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate	5-9		Decizia nr. 400 din 3 iulie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 200 alin. (1)—(3) din Codul de procedură civilă 14-16
Decizia nr. 311 din 5 iunie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 86 ⁴ alin. 1 raportate la prevederile art. 83 alin. 1 din Codul penal din 1969 în interpretarea dată prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 1/2011.....	9-12		Decizia nr. 405 din 3 iulie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza a doua prin raportare la art. 35 alin. (1) și (2) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, precum și ale art. 20 cuprins în titlul VII — <i>Regimul stabilirii și plății despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv</i> din Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente 17-20
Decizia nr. 398 din 3 iulie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 41 alin. (5) din Legea			
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
		992.	— Ordin al viceprim-ministrului, ministrul dezvoltării regionale și administrației publice, pentru aprobarea reglementării tehnice „Normativ privind proiectarea, execuția și exploatarea învelitorilor acoperișurilor în pantă la clădiri, indicativ NP 069-2014” 21
		2.203/C.	— Ordin al ministrului justiției pentru stabilirea locațiilor în care se derulează activitatea Direcției Naționale de Probațiune și a serviciilor de probațiune 22-25
		2.323.	— Ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală pentru aprobarea Normelor tehnice privind procedura de întocmire a formalităților vamale pentru trimerile transportate prin serviciile de curierat rapid..... 26-31

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 309**

din 5 iunie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (1) pct. 30, art. 1 alin. (3), art. 4, art. 6 alin. (1) lit. e), art. 7 alin. (2), art. 8, art. 10, art. 11, art. 12, art. 20—26 și ale art. 34 din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative și ale art. 87 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simina Gagu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (1) pct. 30, art. 1 alin. (3), art. 4, art. 6 alin. (1) lit. e), art. 7 alin. (2), art. 8, art. 10, art. 11, art. 12, art. 20—26 și ale art. 34 din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative și ale art. 87 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, excepție ridicată de Gheorghe Lonele în Dosarul nr. 1.934/54/2011 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului nr. 888D/2013 al Curții Constituționale.

2. La apelul nominal răspunde partea Agenția Națională de Integritate, prin consilierul juridic Mihai-Alexandru Ionescu, cu delegație depusă la dosar. Lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Agenției Naționale de Integritate, care susține respingerea excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

4. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă deciziile Curții Constituționale nr. 481 din 21 noiembrie 2013 și nr. 203 din 29 aprilie 2013.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 12 noiembrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 1.934/54/2011, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a**

prevederilor art. 1 alin. (1) pct. 30, art. 1 alin. (3), art. 4, art. 6 alin. (1) lit. e), art. 7 alin. (2), art. 8, art. 10, art. 11, art. 12, art. 20—26 și ale art. 34 din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative și ale art. 87 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției.

6. Excepția a fost ridicată de Gheorghe Lonele, cu prilejul soluționării recursului împotriva Sentinței nr. 127 din 24 februarie 2012, pronunțată de Curtea de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal într-o cauză având ca obiect cererea de anulare a unui raport de evaluare emis de Agenția Națională de Integritate.

7. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia susține, în esență, că prevederile criticate din Legea nr. 176/2010 sunt neconstituționale, deoarece Agenția Națională de Integritate (ANI), organ administrativ subordonat Parlamentului, are atribuții specifice unei instanțe judecătorești, iar inspectorii de integritate, funcționari publici, au atribuții jurisdicționale, fiindu-le atribuită calitatea de magistrat.

8. Modalitatea de repartizare a cauzelor, stabilirea cazurilor de incompatibilitate și conflict de interese, reglementarea formulării unor cereri de recuzare sau a declarațiilor de abținere în cazul inspectorilor de integritate demonstrează natura de organ jurisdicțional a ANI, care decide cu privire la starea de incompatibilitate a unei persoane, activitate permisă doar instanțelor judecătorești. Raportul de evaluare reprezintă un adevărat rechizitoriu și se creează, totodată, o confuzie între funcția de anchetă și cea de judecată.

9. De asemenea, este răsturnată prezumția caracterului licit al dobândirii averii, deoarece persoana cercetată trebuie să aducă probe pentru a dovedi caracterul licit al averii sale.

10. În același timp, dispozițiile art. 6 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 176/2010 încalcă dreptul la viață privată, deoarece prevăd, în continuare, publicarea declarațiilor de avere și interese pe internet. Avera este un atribut al persoanei, iar publicitatea acestui element, chiar și numai prin indicarea locului situării imobilelor, încalcă dreptul persoanelor la imaginea proprie și la viață privată și instituie criterii de discriminare în baza situației materiale.

11. Totodată, art. 11 din Legea nr. 176/2010 încalcă principiul neretroactivității legii civile, deoarece permite cercetarea unei activități anterioare intrării în vigoare a Legii nr. 176/2010.

Autorul arată că art. 34 din lege contravine aceluiași principiu fundamental, deoarece Legea nr. 176/2010 a fost adoptată cu depășirea termenului de 45 de zile prevăzut de art. 147 alin. (1) din Constituție.

12. Susține că persoanele vizate de legea criticată nu sunt considerate egale în șanse în fața justiției, instituindu-se o discriminare și o falsă clasificare pe criterii profesionale.

13. Pe de altă parte, consideră că prevederile Legii nr. 176/2010 nu sunt previzibile, lasă loc mai multor interpretări cu privire la înțelesul unor termeni și mențin, în esență, conținutul normativ al prevederilor Legii nr. 144/2007, care au fost constatate ca fiind neconstituționale prin Decizia nr. 415/2010.

14. Sunt invocate aspecte din jurisprudența instanței de contencios constituțional privind efectele deciziilor Curții Constituționale, spre exemplu, deciziile nr. 62 din 18 ianuarie 2007, nr. 838 din 27 mai 2009, nr. 109 din 9 februarie 2010.

15. În fine, autorul susține că prevederile art. 87 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 161/2003 încalcă dispozițiile constituționale privind dreptul de a fi ales într-o funcție sau demnitate publică.

16. **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal** consideră că prevederile de lege criticate nu încalcă dispozițiile constituționale invocate de autorul excepției. Invocă deciziile Curții Constituționale nr. 311 din 13 iunie 2013, nr. 210 din 29 aprilie 2013 și nr. 225 din 15 februarie 2011.

17. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

18. **Avocatul Poporului** consideră că prevederile art. 1 alin. (1) pct. 30, art. 1 alin. (3), art. 4, art. 6 alin. (1) lit. e), art. 7 alin. (2), art. 8, art. 10, art. 11, art. 12, art. 20—26 și ale art. 34 din Legea nr. 176/2010, precum și ale art. 87 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 161/2003 sunt constituționale, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale, spre exemplu deciziile nr. 311 din 13 iunie 2013, nr. 210 din 29 aprilie 2013 și nr. 316 din 18 iunie 2013.

19. De asemenea, arată că, prin stabilirea unor incompatibilități între funcția de primar, viceprimar, președinte sau vicepreședinte de consiliu local, legiuitorul nu a încălcat dreptul de vot al cetățenilor și nici dreptul de a fi ales. Persoanele care ocupă aceste funcții publice au fost alese prin vot universal, egal, direct, secret și liber exprimat, în condițiile stabilite de legea pentru alegerea autorităților administrației publice locale. Totodată, incompatibilitatea reglementată de art. 87 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 161/2003 nu are ca efect îngrădirea alegerii profesiei sau a locului de muncă, de vreme ce activitatea primarilor și viceprimarilor, precum și a președinților și vicepreședinților consiliilor județene trebuie să se circumscrie regulilor pe care legiuitorul le-a edictat în vederea creării cadrului legal de funcționare a acestora.

20. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente și notele scrise depuse la dosar de partea Agenția Națională de Integritate, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

21. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

22. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 1 alin. (1) pct. 30, art. 1 alin. (3), art. 4, art. 6 alin. (1) lit. e), art. 7 alin. (2), art. 8, art. 10, art. 11, art. 12, art. 20—26 și ale art. 34 din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 621 din 2 septembrie 2010, precum și prevederile art. 87 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 279 din 21 aprilie 2003.

23. Prevederile art. 1 pct. 30 din Legea nr. 176/2010 stabilesc aplicarea dispozițiilor legii în cazul aleșilor locali, art. 1 alin. (3) instituie competența Agenției Naționale de Integritate de a desfășura activitatea de evaluare a declarațiilor de avere, a datelor, a informațiilor și a modificărilor patrimoniale intervenite, a intereselor și a incompatibilităților pentru persoanele prevăzute de lege; art. 4 reglementează termenele pentru depunerea declarațiilor de avere și de interese; art. 6 alin. (1) lit. e) instituie una dintre atribuțiile persoanelor responsabile cu implementarea prevederilor referitoare la declarațiile de avere și declarațiile de interese constând în afișarea și menținerea declarațiilor de avere și ale declarațiilor de interese, pe pagina de internet a instituției, dacă aceasta există, sau la avizierul propriu; art. 7 alin. (2) stabilește obligația de a trimite Agenției Naționale de Integritate declarația de avere și de interese și documentele justificative, în copie certificată, art. 8 instituie scopul Agenției și principiile pe baza cărora se desfășoară activitatea de evaluare, art. 10 enumeră activitățile desfășurate de inspectorii de integritate; art. 11 reglementează perioada de efectuare a activității de evaluare, art. 12 se referă la îndeplinirea, de către Agenție, a activității de evaluare din oficiu sau la sesizarea oricărei persoane fizice sau juridice; art. 20—26 privesc evaluarea conflictelor de interese și a incompatibilităților, iar art. 34 instituie norme tranzitorii privind activitatea de evaluare.

24. Prevederile art. 87 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 161/2003 au următorul cuprins:

„Funcția de primar și viceprimar, primar general și viceprimar al municipiului București, președinte și vicepreședinte al consiliului județean este incompatibilă cu:

(...)

d) funcția de președinte, vicepreședinte, director general, director, manager, administrator, membru al consiliului de administrație ori cenzor sau orice funcție de conducere ori de execuție la societățile comerciale, inclusiv băncile sau alte instituții de credit, societățile de asigurare și cele financiare, la regiile autonome de interes național sau local, la companiile și societățile naționale, precum și la instituțiile publice;”.

25. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 1 alin. (3) și (4) referitoare la statul de drept și la principiul separației și echilibrului puterilor în stat, art. 4 privind unitatea poporului și egalitatea între cetățeni, art. 15 alin. (2) privind principiul neretroactivității legii civile, art. 16 referitor la egalitatea în drepturi, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 23 referitor la libertatea individuală, art. 24 privind dreptul la apărare, art. 26 privind dreptul la viață intimă, familială și privată, art. 30 privind libertatea de exprimare, art. 37 privind dreptul de a fi ales, art. 41 privind munca și protecția socială a muncii, art. 44 alin. (8) și (9) privind caracterul licit al dobândirii averii și confiscarea bunurilor destinate, folosite sau rezultate din

infrapecuni, art. 53 alin. (1) referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 57 privind exercitarea drepturilor și a libertăților, art. 115 alin. (6) privind limitele adoptării ordonanțelor de urgență, art. 124 alin. (2) referitor la unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției, art. 126 privind instanțele judecătorești și art. 147 alin. (1) și (4) privind deciziile Curții Constituționale, precum și art. 7 referitor la legalitatea pedepsei și art. 8 privind dreptul la respectarea vieții private și de familie din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

26. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile criticate au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate exercitat din perspectiva unor critici de neconstituționalitate asemănătoare (a se vedea Decizia nr. 1.606 din 15 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 106 din 9 februarie 2012, Decizia nr. 663 din 26 iunie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 596 din 21 august 2012, Decizia nr. 789 din 27 septembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 810 din 3 decembrie 2012, Decizia nr. 1.042 din 11 decembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 86 din 8 februarie 2013, Decizia nr. 203 din 29 aprilie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 478 din 31 iulie 2013, Decizia nr. 311 din 13 iunie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 482 din 1 august 2013, Decizia nr. 316 din 18 iunie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 520 din 20 august 2013, Decizia nr. 483 din 21 noiembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 82 din 31 ianuarie 2014, și Decizia nr. 39 din 21 ianuarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 112 din 14 februarie 2014).

27. Astfel, Curtea a reținut că Agenția Națională de Integritate desfășoară o activitate administrativă și că în competența sa nu intră soluționarea unor cazuri litigioase și nici sancționarea încălcărilor de lege. Totodată, Agenția Națională de Integritate nu pronunță hotărâri investite cu autoritate de lucru judecat, ci întocmește rapoarte care se concretizează în evaluări ale unor fapte ori situații cu semnificație juridică a căror finalitate conferă dreptul de sesizare a instanțelor de judecată sau, după caz, a altor autorități și instituții competente în vederea dispunerii măsurilor prevăzute de lege. Totodată, raportul inspectorului de integritate poate fi contestat la instanța de contencios administrativ (a se vedea, în sensul celor de mai sus, Decizia nr. 663 din 26 iunie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 596 din 21 august 2012).

28. În continuare, referitor la critica de neconstituționalitate formulată prin prisma încălcării principiului egalității în drepturi, Curtea a constatat că prevederile de lege criticate nu conțin dispoziții discriminatorii în sensul art. 16 din Constituție, ci se aplică în egală măsură tuturor persoanelor aflate în situația prevăzută de normele legale. Obligația declarării averilor și intereselor de către aleșii locali reprezintă opțiunea legiuitorului, justificată de necesitatea prevenirii faptelor de corupție de către aceste categorii de persoane, individualizate de legiuitor, în considerarea funcțiilor publice pe care le îndeplinesc și nu poate fi caracterizată ca o restrângere a exercițiului drepturilor sau al unor libertăți consacrate în Constituție (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 1.458 din 9 noiembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 58 din 24 ianuarie 2011).

29. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate vizând încălcarea dreptului fundamental la viață intimă, familială și privată prin publicarea declarațiilor de avere și de interese, Curtea a subliniat că dreptul la viață intimă, familială și privată nu este absolut, ci, în anumite condiții, acesta poate fi supus anumitor limitări ori restricții sau ingerințe din partea autorităților

(a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 485 din 2 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 289 din 4 mai 2009).

30. În același sens, Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale stabilește prin art. 8 paragraful 2 că dreptul la respectarea vieții private poate face obiectul unor restricții dacă sunt prevăzute de lege și dacă constituie măsuri necesare într-o societate democratică pentru securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale, protejarea sănătății sau a moralei ori protejarea drepturilor și libertăților altora.

31. Aplicând aceste principii în cauză, Curtea a constatat, pe de o parte, că soluția legislativă a publicării declarațiilor de avere și de interese este justificată prin prisma scopului legal al Agenției Naționale de Integritate de asigurare a integrității în exercitarea demnităților și funcțiilor publice și prevenire a corupției instituționale, iar pe de altă parte, că publicarea acestor declarații se realizează, potrivit art. 6 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 176/2010, prin anonimizarea datelor cu caracter personal, fiind astfel asigurate garanții împotriva unor ingerințe arbitrare. În aceste condiții, Curtea a constatat că fiind neîntemeiată critica privind încălcarea dispozițiilor art. 26 din Constituție și art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

32. Referitor la critica de neconstituționalitate a art. 34 din Legea nr. 176/2010, Curtea a observat că dispozițiile constatate ca neconstituționale prin Decizia nr. 415 din 14 aprilie 2010 ar fi trebuit să fie puse de acord cu Legea fundamentală până la data de 20 iunie 2010. În condițiile în care Parlamentul nu a respectat acest termen, Legea nr. 176/2010 fiind publicată la data de 2 septembrie 2010 și intrând în vigoare la data de 5 septembrie 2010, Curtea a constatat incidența prevederilor constituționale ale art. 147 alin. (1), potrivit cărora „Dispozițiile din legile și ordonanțele în vigoare [...] constatate ca fiind neconstituționale, își încetează efectele juridice la 45 de zile de la publicarea deciziei Curții Constituționale dacă, în acest interval, Parlamentul [...] nu pun de acord prevederile neconstituționale cu dispozițiile Constituției.”

33. Prin urmare, la data de 20 iunie 2010, dispozițiile neconstituționale din Legea nr. 144/2007 și-au încetat efectele juridice, nemaiputându-se aplica, iar prevederile criticate din Legea nr. 176/2010 nu retroactivează, ele aplicându-se doar începând cu 5 septembrie 2010, data intrării în vigoare a Legii nr. 176/2010.

34. Curtea a mai reținut că prevederile de lege criticate nu fac decât să reglementeze — pe cale legală — efectele Deciziei nr. 415/2010 referitoare la actele efectuate în cadrul Agenției, rămase definitive până la publicarea Deciziei Curții Constituționale nr. 415/2010 în Monitorul Oficial al României, acte care rămân valabile, deoarece, potrivit art. 147 alin. (4) teza finală din Constituție, „De la data publicării, deciziile [...] au putere numai pentru viitor.”

35. Distinct de acestea, Curtea a constatat că normele cu caracter tranzitoriu cuprinse în art. 34 din Legea nr. 176/2010 clarifică situația verificărilor aflate în curs de desfășurare la Agenție, a actelor și lucrărilor efectuate în cadrul Agenției, a probelor administrate și actelor procesuale efectuate la instanțe și organe de urmărire penală, precum și a declarațiilor de avere și de interese depuse, fără a putea fi considerate contrare, sub niciun aspect, principiului neretroactivității legii.

36. Referitor la critica privind lipsa de previzibilitate și claritate a prevederilor cuprinse în Legea nr. 176/2010, Curtea a constatat că normele în discuție au un obiect de reglementare distinct și bine definit, astfel încât nu poate reține încălcarea dispozițiilor art. 1 alin. (5) din Constituție.

37. Referitor la critica de neconstituționalitate a art. 87 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 161/2003, Curtea observă că aceste prevederi de lege au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate (a se vedea Decizia nr. 225 din 15 februarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 294 din 28 aprilie 2011).

38. Cu acel prilej, Curtea nu a constatat încălcarea art. 36 din Constituție, deoarece prin stabilirea unor incompatibilități între funcția de primar, viceprimar, președinte sau vicepreședinte de consiliu local, legiuitorul nu a încălcat dreptul de vot al cetățenilor și nici dreptul de a fi ales. Persoanele care ocupă aceste funcții publice au fost alese prin vot universal, egal, direct, secret și liber exprimat, în condițiile stabilite de legea pentru alegerea autorităților administrației publice locale. Curtea a constatat că incompatibilitatea stabilită prin prevederile

legale criticate reprezintă o măsură necesară pentru asigurarea transparenței în exercitarea funcțiilor publice și în mediul de afaceri, precum și pentru prevenirea și combaterea corupției, măsură ce are ca scop garantarea exercitării cu imparțialitate a funcțiilor publice.

39. Având în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, cele statuate prin deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

40. Distinct de acestea, Curtea observă că invocarea dispozițiilor din Constituție privind prezumția caracterului licit al dobândirii averii și a celorlalte norme din legea fundamentală nu are relevanță pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate în prezenta cauză.

41. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Gheorghe Ionele în Dosarul nr. 1.934/54/2011 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și constată că prevederile art. 1 alin. (1) pct. 30, art. 1 alin. (3), art. 4, art. 6 alin. (1) lit. e), art. 7 alin. (2), art. 8, art. 10, art. 11, art. 12, art. 20—26 și ale art. 34 din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative și ale art. 87 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 5 iunie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Simina Gagu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 310

din 5 iunie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 8, art. 10 lit. f), art. 21, art. 26 alin. (1) lit. k) și alin. (2) din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative și ale art. 13 și art. 15 alin. (1) din Legea nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simina Gagu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 8, art. 10 lit. f), art. 21, art. 26 alin. (1) lit. k) și alin. (2) din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate,

precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative și ale art. 13 și art. 15 alin. (1) din Legea nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, excepție ridicată de Gheorghe Bunea Stancu în Dosarul nr. 6.647/2/2012 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului nr. 909D/2013 al Curții Constituționale.

2. La apelul nominal răspund autorul excepției Gheorghe Bunea Stancu, reprezentat de avocatul Iulia Stănculescu-Ilie, cu împuternicire avocațială depusă la dosar, și partea Agenției Naționale de Integritate, prin consilierul juridic Mihai-Alexandru Ionescu, cu delegație depusă la dosar.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul avocatului autorului excepției, care susține admiterea criticii de neconstituționalitate. Precizează că, în contradicție cu art. 44 alin. (8) din Constituție, prevederile de lege criticate conduc la răsturnarea prezumției de dobândire licită a averii, de vreme ce averea persoanei cu privire la care s-a constatat starea de incompatibilitate sau conflict de interese este supusă repetițiunii. Totodată, susține limitarea atribuțiilor Agenției Naționale de Integritate doar la posibilitatea sesizării instanței judecătorești, astfel cum există în cazul Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, sens în care invocă Decizia Curții Constituționale nr. 51 din 31 ianuarie 2008.

4. Reprezentantul Agenției Naționale de Integritate susține respingerea excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă Decizia Curții Constituționale nr. 1.606 din 15 decembrie 2011. Precizează că activitatea inspectorilor de integritate nu are caracter jurisdicțional, nu aduce atingere dreptului la viață intimă și privată, iar raportul de evaluare poate fi contestat în justiție de persoana interesată.

5. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă Decizia Curții Constituționale nr. 205 din 29 aprilie 2013.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

6. Prin Încheierea din 23 decembrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 6.647/2/2012, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 8, art. 10 lit. f), art. 21, art. 26 alin. (1) lit. k) și alin. (2) din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative și ale art. 13 și art. 15 alin. (1) din Legea nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate.**

7. Excepția a fost ridicată de reclamantul Gheorghe Bunea Stancu într-o cauză având ca obiect anularea unui raport de evaluare întocmit de Agenția Națională de Integritate.

8. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că raportul întocmit de Agenția Națională de Integritate (ANI), autoritate administrativă autonomă, plasată în sfera puterii executive, concluzionează existența stării de conflict de interese sau de incompatibilitate în care se află persoana evaluată și se înaintează organelor de urmărire penală sau autorităților care vor aplica sancțiunea disciplinară. ANI este o autoritate publică care dispune în materia încălcării legii de către cetățeni, în domeniul intitulat generic „corupție instituțională”, și are independență operațională, deși numai judecătorii beneficiază, potrivit Constituției, de o asemenea independență.

9. Arată, de asemenea, că raportul se comunică unor autorități publice, fiind astfel ușor de accesat de mass-media, ceea ce atrage oprobiul public și, prin urmare, încălcarea dreptului la viață intimă, familială și privată, precum și a dreptului persoanei la propria imagine. Prejudiciul creat persoanei evaluate prin publicizarea raportului este ireversibil și se confruntă cu dificultatea reală de a fi reparat integral, chiar dacă acțiunea în justiție ar duce la anularea raportului.

10. Totodată, susține că activitatea ANI este, de fapt, o activitate de înfăptuire a justiției, care nu se încadrează în niciuna dintre jurisdicțiile prevăzute de Constituție. Pe baza unor autointitulate probe, această autoritate adoptă decizia prin care declară persoana evaluată ca fiind în stare de conflict de interese sau de incompatibilitate. Există, astfel, o procedură administrativă, care îmbracă un caracter jurisdicțional, în cadrul căreia, la nivelul aceleiași autorități, se confundă funcția de anchetă și cea de judecată.

11. Astfel, ANI desfășoară un proces, dobândind caracterul de instanță extraordinară. Posibilitatea contestării în justiție a raportului ANI nu este o garanție suficientă pentru asigurarea dreptului de acces la justiție și nici nu asigură egalitatea în drepturi a cetățenilor, deoarece o persoană cu privire la care ANI a constatat că este în conflict de interese/incompatibilitate nu mai este egală în drepturi cu o persoană despre care nu s-a întocmit un asemenea raport.

12. În aceste condiții, pentru respectarea Constituției este necesară limitarea atribuțiilor ANI la posibilitatea de a sesiza instanța judecătorească, urmând ca aceasta să poată constata că persoana evaluată se află sau nu în stare de conflict de interese/incompatibilitate.

13. În susținerea argumentelor de neconstituționalitate sunt invocate unele exemple din legislație: Legea nr. 187/1999 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea poliției politice comuniste, care, în urma constatării neconstituționalității sale, a fost înlocuită cu Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, și Legea nr. 115/1996 pentru declararea și controlul averii demnitarilor, magistraților, a unor persoane cu funcții de conducere și de control și a funcționarilor publici. În aceste cazuri, efectul maxim al actului adoptat de autoritatea publică este acela de sesizare a instanței judecătorești pentru a constata încălcarea legii în cazul cercetat. Invocă Decizia Curții Constituționale nr. 51 din 31 ianuarie 2008.

14. În același timp, susține că reglementarea actuală a principiilor, procedurii și rezultatului final al procedurii de evaluare în cazul ANI este neconstituțională, concluzie rezultată din compararea cu rolul constituțional al Ministerului Public în procedura penală.

15. În fine, arată că se încalcă prezumția caracterului licit al dobândirii averii. Faptul că persoana evaluată este pusă în situația de reclamant, care trebuie să demonstreze netemeinicia raportului de evaluare emis de ANI, constituie o răsturnare a acestei prezumții, pe calea unui alt act decât o hotărâre judecătorească.

16. **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care precizează că reglementarea înființării ANI, a atribuțiilor acesteia, cât și a procedurilor de lucru nu încalcă art. 124 și 126 din Constituție, de vreme ce activitatea de evaluare a declarațiilor de avere, a datelor, a informațiilor și a modificărilor patrimoniului intervenite, a intereselor și a incompatibilităților persoanelor prevăzute la art. 1 din Legea nr. 176/2010 are caracterul unei activități esențialmente administrative, desfășurată pe baza unei proceduri administrative, stabilite de lege și supuse controlului judecătorec. Agenția nu pronunță hotărâri cu autoritate de lucru judecat, ci desfășoară o activitate de evaluare a unor fapte ori

situații cu semnificație juridică, iar în final, de sesizare a instanțelor judecătorești sau, după caz, a altor autorități și instituții competente, în vederea luării măsurilor prevăzute de lege.

17. De asemenea, raportul de evaluare întocmit de inspectorul de integritate poate fi contestat în instanță. Faptul că inspectorul de integritate acționează potrivit principiului operațional nu este un privilegiu conferit acestuia, ci, dimpotrivă, acest principiu presupune obligația ce-i incumbă inspectorului de integritate, de a nu solicita sau primi dispoziții de la nicio autoritate publică, instituții sau persoane, pe perioada desfășurării activității de evaluare. De asemenea, în virtutea acestui principiu, inspectorul de integritate trebuie să se manifeste liber de orice interes, să nu fie influențat de aspecte personale sau externe, care i-ar putea afecta activitatea desfășurată, să nu accepte nicio formă de intimidare, să nu se afle în conflict de interese sau sub influențe ce ar putea interveni în raționamentul său profesional.

18. Instanța judecătorească apreciază că nu se încalcă prezumția de liceitate a averii, în speță fiind vorba de un conflict de interese, și că prevederile de lege criticate nu încalcă egalitatea în drepturi a cetățenilor, ci se aplică în mod egal tuturor celor vizați de ipoteza normei legale, constituind o măsură pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, precum și pentru prevenirea și sancționarea corupției.

19. Cu referire la critica ce vizează pretinsa încălcare a prevederilor din Constituție privind viața intimă, familială și privată, instanța o apreciază ca fiind neîntemeiată, întrucât caracterul public al rezultatului evaluărilor efectuate de ANI nu poate fi pus la îndoială.

20. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

21. **Avocatul Poporului** consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale, sens în care reiterează considerentele reținute în deciziile Curții Constituționale nr. 311 din 13 iunie 2013, nr. 210 din 29 aprilie 2013 și nr. 316 din 18 iunie 2013.

22. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

23. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

24. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 8, art. 10 lit. f), art. 21, art. 26 alin. (1) lit. k) și alin. (2) Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 621 din 2 septembrie 2010, și ale art. 13 și art. 15 alin. (1) din Legea nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 535 din 3 august 2009.

25. Prevederile art. 8, art. 10 lit. f), art. 21, art. 26 alin. (1) lit. k) și alin. (2) din Legea nr. 176/2010 au următorul cuprins:

— art. 8: „(1) Scopul Agenției este asigurarea integrității în exercitarea demnităților și funcțiilor publice și prevenirea corupției instituționale, prin exercitarea de responsabilități în evaluarea declarațiilor de avere, a datelor și informațiilor privind averea, precum și a modificărilor patrimoniale intervenite, a incompatibilităților și a conflictelor de interese potențiale în care se pot afla persoanele prevăzute la art. 1, pe perioada îndeplinirii funcțiilor și demnităților publice. În îndeplinirea acestui scop, Agenția poate dezvolta relații de colaborare prin încheierea de protocoale cu entități din țară sau din străinătate.

(2) Activitatea de evaluare efectuată de inspectorii de integritate din cadrul Agenției se desfășoară cu privire la situația averii existente pe durata exercitării demnităților și funcțiilor publice, a conflictelor de interese și a incompatibilităților persoanelor care fac obiectul prezentei legi, conform prevederilor acesteia, care se completează cu dispozițiile actelor normative în vigoare.

(3) Principiile după care se desfășoară activitatea de evaluare sunt legalitatea, confidențialitatea, imparțialitatea, independența operațională, celeritatea, buna administrare, dreptul la apărare, precum și prezumția dobândirii licite a averii.”;

— art. 10 lit. f): „Inspectorii de integritate desfășoară următoarele activități:

[...]

f) întocmesc rapoarte de evaluare în cazul în care, în urma evaluării, identifică elemente de încălcare a legislației privind regimul declarării averii, al conflictelor de interese, respectiv al incompatibilităților, precum și, după caz, a legislației disciplinare, contravenționale sau penale;”;

— art. 21: „(1) Dacă, după exprimarea punctului de vedere al persoanei invitate, verbal sau în scris, ori, în lipsa acestuia, după expirarea unui termen de 15 zile de la confirmarea de primire a informării de către persoana care face obiectul evaluării, inspectorul de integritate consideră în continuare că sunt elemente în sensul existenței unui conflict de interese sau a unei incompatibilități, întocmește un raport de evaluare.

(2) În lipsa confirmării prevăzute la alin. (1), inspectorul de integritate poate întocmi raportul de evaluare după îndeplinirea unei noi proceduri de comunicare.

(3) Raportul de evaluare va avea următorul cuprins:

a) partea descriptivă a situației de fapt;

b) punctul de vedere al persoanei supuse evaluării, dacă acesta a fost exprimat;

c) evaluarea elementelor de conflict de interese sau de incompatibilitate;

d) concluzii.

(4) Raportul de evaluare se comunică în termen de 5 zile de la finalizare persoanei care a făcut obiectul activității de evaluare și, după caz, organelor de urmărire penală și celor disciplinare.”;

— art. 26 alin. (1) lit. k) și alin. (2): „(1) Agenția va comunica raportul de evaluare, după cum urmează:

[...]

k) pentru celelalte persoane prevăzute de prezenta lege — comisiilor de disciplină, autorității ori instituției competente, care vor aplica o sancțiune disciplinară, potrivit legii.

(2) Sancțiunea disciplinară se dispune și în cazul în care raportul de evaluare al Agenției a fost comunicat și organelor de urmărire penală, potrivit prevederilor art. 21 alin. (4).”

Prevederile art. 13 și art. 15 alin. (1) din Legea nr. 144/2007 au următorul cuprins:

— art. 13: „(1) Se înființează Agenția Națională de Integritate, autoritate administrativă autonomă, cu personalitate juridică, ce funcționează la nivel național, ca structură unică, cu sediul în municipiul București.

(2) Personalul Agenției este format din președintele Agenției, vicepreședintele Agenției, inspectori de integritate, funcționari publici și personal contractual. Președintele Agenției este demnitar cu rang de secretar de stat, vicepreședintele Agenției este demnitar cu rang de subsecretar de stat, iar funcția de inspector de integritate este funcție publică cu statut special.”;

— art. 15 alin. (1): „În îndeplinirea atribuțiilor care îi revin potrivit legii, Agenția acționează potrivit principiului independenței operaționale.”

26. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 1 alin. (3) privind statul de drept, democratic și social, art. 11 privind dreptul internațional și dreptul intern, art. 16 referitor la egalitatea în drepturi, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 26 alin. (1) privind dreptul la viață intimă, familială și privată, art. 30 alin. (6) potrivit căruia „*Libertatea de exprimare nu poate prejudicia demnitatea, onoarea, viața particulară a persoanei și nici dreptul la propria imagine*”, art. 124 privind înfăptuirea justiției și art. 126 privind instanțele judecătorești.

27. Sunt invocate și dispozițiile art. 8 paragraful 2 privind dreptul la respectarea vieții private și de familie din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

28. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile de lege ce formează obiectul excepției de neconstituționalitate au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate exercitat prin prisma unor critici de neconstituționalitate similare (a se vedea Decizia nr. 208 din 29 aprilie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 363 din 18 iunie 2013, Decizia nr. 205 din 29 aprilie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 399 din 3 iulie 2013).

29. Cu acel prilej, Curtea a reținut că prevederile de lege supuse controlului de constituționalitate reglementează aspecte privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, scopul acestei autorități publice, activitățile desfășurate de inspectorii de integritate, raportul de evaluare și comunicarea acestuia, potrivit legii.

30. De asemenea, Curtea a reținut că raportul de evaluare reprezintă un act rezultat din activitatea Agenției Naționale de Integritate, iar comunicarea acestui raport, cuprinzând date referitoare la presupusa existență a elementelor de conflict de interese în cazul persoanei evaluate, către autoritățile publice desemnate prin lege, în vederea dispunerii măsurilor legale, nu este contrară dreptului la viață intimă, familială și privată, o asemenea măsură fiind inerentă ducerii la îndeplinire a scopului legal al Agenției.

31. De altfel, Curtea a reamintit că dreptul la viață intimă, familială și privată nu este un drept absolut, ci, în anumite condiții, acesta poate fi supus anumitor limitări ori restricții sau ingerințe din partea autorităților (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 485 din 2 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 289 din 4 mai 2009). În aceste condiții, Curtea a precizat că exercitarea unei funcții sau demnități publice poate implica și anumite constrângeri, firești într-o societate democratică, preocupată de asigurarea integrității în exercitarea funcțiilor și demnităților publice și implicată în prevenirea și combaterea corupției.

32. Așa fiind, Curtea a constatat că prevederile de lege criticate nu conțin, în sine, norme care să afecteze dispozițiile constituționale și convenționale privind dreptul la viață privată.

33. Referitor la criticile de neconstituționalitate vizând, în principal, presupusul caracter jurisdicțional al activității desfășurate de Agenția Națională de Integritate, Curtea a statuat că Agenția desfășoară o activitate de evaluare a declarațiilor de avere, a datelor, a informațiilor și a modificărilor patrimoniale intervenite, a intereselor și a incompatibilităților pentru

persoanele prevăzute de lege, fără a desfășura o activitate de judecată, în sensul celor constatate de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 415 din 14 aprilie 2010 (a se vedea Decizia nr. 1.606 din 15 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 106 din 9 februarie 2012, și Decizia nr. 1.042 din 11 decembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 86 din 8 februarie 2013).

34. De asemenea, Curtea a mai reținut că funcția jurisdicțională se caracterizează prin instituirea puterii organului de jurisdicție de a soluționa printr-o hotărâre investită cu puterea lucrului judecat un conflict cu privire la întinderea unor drepturi subiective și de a dispune, în condițiile legii, măsuri restrictive. Această funcție se circumscrie activității jurisdicționale propriuzise care se exercită numai la cerere în cadrul unei proceduri formale caracterizate prin publicitate, contradictorialitate și oralitate.

35. Prin urmare, având în vedere aceste elemente, Curtea a constatat că Agenția Națională de Integritate nu desfășoară o activitate de jurisdicție, ci una administrativă, care se realizează și din oficiu în cadrul unei proceduri lipsite de publicitate, oralitate și contradictorialitate, iar în competența sa nu intră soluționarea unor cazuri litigioase și nici sancționarea încălcărilor de lege. Totodată, Agenția Națională de Integritate nu pronunță hotărâri investite cu autoritate de lucru judecat, ci întocmește rapoarte care se concretizează în evaluări ale unor fapte ori situații cu semnificație juridică a căror finalitate conferă dreptul de sesizare a instanțelor de judecată sau, după caz, a altor autorități și instituții competente în vederea dispunerii măsurilor prevăzute de lege.

36. Totodată, Curtea nu a reținut nici critica referitoare la compararea raportului de evaluare întocmit de inspectorul de integritate cu rechizitoriul, deoarece acest din urmă act produce efecte juridice față de un cetățean învinuit/inculpat într-o cauză, legitimând luarea unui set de măsuri restrictive. În plus, spre deosebire de actul emis de procuror, raportul inspectorului de integritate poate fi contestat în instanță (a se vedea Decizia nr. 663 din 26 iunie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 596 din 21 august 2012).

37. Curtea a mai constatat că raportarea criticii de neconstituționalitate la art. 16 din Constituție face abstracție de faptul că egalitatea nu este sinonimă cu uniformitatea, astfel încât unor situații diferite trebuie să le corespundă un tratament juridic diferit. Ca atare, având în vedere statutul diferit al persoanelor care ocupă funcții și demnități publice, Curtea nu a reținut încălcarea dispozițiilor art. 16 din Constituție, susținută de autorul excepției. Pe de altă parte, prevederile Legii nr. 176/2010 se aplică în egală măsură tuturor persoanelor aflate sub incidența acesteia, astfel încât, și din această perspectivă, Curtea a constatat că principiul egalității în drepturi este respectat.

38. Referitor la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 13 și art. 15 alin. (1) din Legea nr. 144/2007, Curtea a constatat, în acord cu jurisprudența sa, că organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, ca o autoritate administrativă autonomă, cu personalitate juridică, ce funcționează la nivel național, ca structură unică, și care acționează potrivit principiului independenței operaționale, nu încalcă dispozițiile constituționale invocate (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 415 din 14 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 294 din 5 mai 2010).

39. Având în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, cele statuate prin deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

40. Distinct de acestea, Curtea constată că invocarea dispozițiilor din Constituție privind prezumția caracterului licit al dobândirii averii nu are relevanță pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate.

41. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Gheorghe Bunea Stancu în Dosarul nr. 6.647/2/2012 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și constată că prevederile art. 8, art. 10 lit. f), art. 21, art. 26 alin. (1) lit. k) și alin. (2) din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative și ale art. 13 și art. 15 alin. (1) din Legea nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 5 iunie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Simina Gagu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 311

din 5 iunie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 86⁴ alin. 1 raportate la prevederile art. 83 alin. 1 din Codul penal din 1969 în interpretarea dată prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 1/2011

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procurorul Iuliana Nedelcu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 86⁴ alin. 1 raportate la prevederile art. 83 alin. 1 din Codul penal din 1969 în interpretarea dată prin Decizia nr. 1/2011 a Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru examinarea recursului în interesul legii cu privire la interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 83 alin. 1 din Codul penal, respectiv la posibilitatea suspendării condiționate a executării pedepsei stabilite pentru o infracțiune intenționată (săvârșită în cursul termenului de încercare al unei suspendări condiționate a executării pedepsei dispuse anterior), pedeapsă la care a fost cumulată o altă pedeapsă ca urmare a revocării suspendării condiționate a executării acestei din urmă pedepse, în cazul îndeplinirii

condițiilor prevăzute de art. 81 din Codul penal cu privire la infracțiunea săvârșită ulterior, excepție ridicată de Siminel Gheorghe Haica în Dosarul nr. 20.250/280/2012 al Curții de Apel Pitești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 910 D/2013.

2. La apelul nominal se constată lipsa autorului excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. Se arată că autorul excepției de neconstituționalitate face trimitere la soluțiile care ar fi fost posibil de aplicat de către instanța de judecată în situația inexistenței Deciziei nr. 1/2011 a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 20 decembrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 20.250/280/2012, **Curtea de Apel Pitești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 86⁴ alin. 1, raportate la dispozițiile art. 83 alin. 1 din Codul penal din 1969**, excepție ridicată de Siminel Gheorghe Haica într-o cauză având ca obiect soluționarea unui recurs formulat împotriva unei sentințe penale prin care a fost

revocată suspendarea sub supraveghere a executării unei pedepse cu închisoarea și s-a dispus executarea acesteia alături de pedeapsa cu închisoarea stabilită pentru o nouă infracțiune săvârșită în cursul termenului de încercare.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorul acesteia susține că interpretarea dată prevederilor art. 83 alin. 1 și art. 86⁴ alin. 1 din Codul penal din 1969 prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 1/2011 creează discriminare între persoanele condamnate la pedepse cu închisoarea în privința cărora a fost pronunțată măsura suspendării condiționate a executării pedepsei sub supraveghere și care au săvârșit o nouă infracțiune intenționată sau praeterintenționată, în cursul termenului de încercare, înaintea datei publicării în Monitorul Oficial al României a Deciziei nr. 1/2011 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, care au beneficiat de măsura suspendării condiționate sau a suspendării condiționate sub supraveghere a pedepsei cu închisoarea stabilită pentru noua infracțiune, și cele care au săvârșit o nouă infracțiune în cursul termenului de încercare după această dată, când, potrivit interpretării criticate de autorul excepției, instanțele competente sunt obligate să dispună executarea ambelor pedepse cu închisoarea stabilite pentru infracțiunile săvârșite, fără a putea individualiza modalitatea de executare a acestora. Prin decizia anterior referită, Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat că suspendarea condiționată a executării pedepsei nu poate fi dispusă pentru pedeapsa stabilită în cazul săvârșirii în cursul termenului de încercare a unei infracțiuni intenționate sau praeterintenționate, pedeapsă la care a fost cumulată o altă pedeapsă, ca urmare a revocării suspendării condiționate a executării acestei din urmă pedepse, chiar și în cazul îndeplinirii condițiilor prevăzute de art. 81 din Codul penal din 1969, și că suspendarea condiționată a executării nu poate fi dispusă nici în ceea ce privește pedeapsa rezultantă, obținută prin aplicarea mecanismului prevăzut de art. 83 alin. 1 din Codul penal din 1969. Se arată că din interpretarea logico-gramaticală a dispozițiilor art. 83 alin. 1 și art. 86⁴ alin. 1 din Codul penal din 1969 nu poate fi dedusă o astfel de intenție a legiuitorului, motiv pentru care textele criticate sunt lipsite de claritate, de precizie și de predictibilitate, fapt ce contravine dreptului la un proces echitabil, prevăzut la art. 21 alin. (3) din Constituție. Se face trimitere la hotărârile Curții Europene a Drepturilor Omului, din 5 ianuarie 2000 și 8 iulie 2008, pronunțate în cauzele *Beyeler împotriva Italiei*, paragraful 109, și *Fener Rum Patrikligi împotriva Turciei*, paragraful 70, prin care instanța europeană a subliniat faptul că principiul legalității presupune existența unor norme de drept intern suficient de accesibile, precise și previzibile. Se susține, totodată, că o astfel de interpretare constituie o veritabilă completare a textelor criticate, excedând rolului Înaltei Curți de Casație și Justiție de unică autoritate competentă să asigure interpretarea și aplicarea unitară a legii de către celelalte instanțe judecătorești, reglementat prin norma constituțională de la art. 126 alin. (3), și transformând instanța supremă în legiuitor pozitiv, cu încălcarea prevederilor art. 1 alin. (4) din Legea fundamentală.

6. **Curtea de Apel Pitești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie** opinează că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, interpretarea dată textelor criticate prin Decizia nr. 1/2011 a Înaltei Curți de Casație și Justiție fiind contrară prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție, întrucât creează discriminare între persoanele condamnate care săvârșesc noi infracțiuni în cursul termenului de încercare, în condițiile suspendării condiționate a executării pedepsei sau ale

suspendării executării pedepsei sub supraveghere, după data publicării Deciziei nr. 1/2011 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, și persoanele condamnate care au săvârșit noi infracțiuni, în aceleași condiții, înaintea acestei date, care au putut beneficia, pentru pedeapsa pronunțată pentru noua infracțiune, de măsura suspendării condiționate a executării pedepsei sau de suspendarea executării pedepsei sub supraveghere. Se arată că această încălcare a principiului egalității în drepturi contravine, totodată, prevederilor art. 53 din Constituție. Se susține că din interpretarea prevederilor art. 83 alin. 1 și art. 86⁴ alin. 1 din Codul penal din 1969 nu reiese intenția legiuitorului de a limita posibilitatea instanțelor de individualizare a executării pedepselor dispuse pentru infracțiunile noi săvârșite în cursul termenului de încercare și că, astfel, interpretarea dată prin decizia criticată constituie o completare a textelor analizate, aspect ce contravine dispozițiilor art. 1 alin. (4) din Constituție, modificarea și completarea actelor normative constituind atribuția exclusivă a legiuitorului.

7. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Avocatul Poporului** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că revocarea suspendării executării pedepsei sub supraveghere în cazul săvârșirii unei noi infracțiuni în termenul de încercare a fost reglementată de legiuitor în temeiul prerogativelor sale constituționale, prevăzute la art. 126 alin. (2) din Legea fundamentală, potrivit cărora „competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege”. Se susține că această măsură poate fi dispusă, potrivit normelor procesual penale, numai de către instanțele de judecată, motiv pentru care nu poate fi reținută pretinsa încălcare prin dispozițiile art. 83 alin. 1 și art. 86⁴ alin. 1 din Codul penal din 1969 a prevederilor art. 1 alin. (4) din Constituție. Se arată că textele criticate nu încalcă principiul egalității în drepturi, întrucât art. 16 alin. (1) din Constituție vizează egalitatea între cetățeni în privința asigurării drepturilor și libertăților fundamentale, nu și identitatea de tratament juridic în privința aplicării unor astfel de măsuri.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 86⁴ alin. 1, raportat la art. 83 alin. 1 din Codul penal din 1969, care au următorul cuprins:

— Art. 83 alin. 1 din Codul penal din 1969: „*Dacă în cursul termenului de încercare cel condamnat a săvârșit din nou o infracțiune, pentru care s-a pronunțat o condamnare definitivă chiar după expirarea acestui termen, instanța revocă*

suspendarea condiționată, dispunând executarea în întregime a pedepsei, care nu se contopește cu pedeapsa aplicată pentru noua infracțiune.”;

— Art. 86⁴ alin. 1 din Codul penal din 1969: „Dispozițiile art. 83 și 84 se aplică în mod corespunzător și în cazul suspendării executării pedepsei sub supraveghere.”

12. Prevederile art. 83 alin. 1 și art. 86⁴ alin. 1 din Codul penal din 1969 au fost abrogate prin art. 250 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 12 noiembrie 2012. Dispozițiile art. 83 alin. 1 din Codul penal din 1969 nu au fost preluate în Codul penal în vigoare, iar prevederile art. 86⁴ alin. 1 din Codul penal din 1969 au fost preluate într-o formă asemănătoare la art. 96 alin. (4) din Codul penal în vigoare. Având însă în vedere Decizia Curții Constituționale nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, prin care Curtea a statuat că sintagma „în vigoare” din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare, Curtea reține ca obiect al prezentei excepții de neconstituționalitate dispozițiile art. 86⁴ alin. 1, raportate la prevederile art. 83 alin. 1 din Codul penal din 1969.

13. Autorul excepției susține că textul criticat încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (4) cu privire la statul român, ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi și ale art. 21 alin. (3) referitor la dreptul la un proces echitabil.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, prin Decizia nr. 1/2011, Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat că suspendarea condiționată a executării pedepsei nu poate fi dispusă pentru pedeapsa stabilită în cazul săvârșirii în cursul termenului de încercare a unei infracțiuni intenționate sau praeterintenționate, pedeapsă la care a fost cumulată o altă pedeapsă, ca urmare a revocării suspendării condiționate a executării acestei din urmă pedepse, chiar și în cazul îndeplinirii condițiilor prevăzute de art. 81 din Codul penal din 1969, și că suspendarea condiționată a executării nu poate fi dispusă nici în ceea ce privește pedeapsa rezultantă, obținută prin aplicarea mecanismului prevăzut de art. 83 alin. 1 din Codul penal din 1969. Această decizie a fost pronunțată ca urmare a unei practici neunitare la nivelul instanțelor, prin care unele instanțe au apreciat că, în cazul îndeplinirii condițiilor prevăzute de art. 81 din Codul penal din 1969 pedeapsa la care a fost cumulată o altă pedeapsă ca urmare a revocării suspendării condiționate a executării acestei din urmă pedepse poate fi suspendată condiționat, recunoscând astfel posibilitatea suspendării condiționate a executării pedepsei rezultante, obținute prin aplicarea mecanismului prevăzut de art. 83 alin. 1 din Codul penal din 1969; alte instanțe au apreciat că pentru cea de a doua pedeapsă stabilită pentru fapta săvârșită în cursul termenului de încercare al suspendării condiționate dispuse anterior se poate face aplicarea art. 81 din Codul penal din 1969, urmând a se dispune executarea într-un loc de deținere doar a pedepsei a cărei suspendare este revocată; în timp ce jurisprudența constantă a Înaltei Curți de Casație și Justiție — majoritară și la nivelul instanțelor inferioare — apreciază că, în accepțiunea dispozițiilor art. 83 alin. 1 din Codul penal, nu este

posibilă suspendarea condiționată a executării pedepsei stabilite pentru o infracțiune intenționată, pedeapsă la care a fost cumulată o altă pedeapsă ca urmare a revocării suspendării condiționate a executării acestei din urmă pedepse, în cazul îndeplinirii condițiilor prevăzute de art. 81 din Codul penal din 1969.

15. Curtea constată că suspendarea condiționată a executării pedepsei reprezintă o instituție menită să întregească posibilitățile de realizare a individualizării pedepsei, sub aspectul executării ei. Ea reflectă convingerea instanței, formată în urma aprecierii tuturor împrejurărilor cauzei și a persoanei infractorului, că acesta este apt de a se îndrepta fără executarea efectivă a pedepsei. Astfel, termenul de încercare este rezultatul unui act de individualizare realizat de instanță, având ca scop verificarea conduitei condamnatului, suspendarea executării pedepsei fiind menținută dacă persoana condamnată respectă condițiile și îndeplinește obligațiile impuse prin hotărârea judecătorească pronunțată în acest sens, principala condiție fiind aceea de a nu săvârși din nou o infracțiune. Prin urmare, pe toată durata termenului de încercare, condamnatul poate pierde beneficiul suspendării și să execute cumulativ două pedepse, în cazul în care săvârșește o altă infracțiune.

16. Curtea deduce că sancțiunea săvârșirii unei noi infracțiuni în cursul termenului de încercare constă în revocarea acestei măsuri și în dispunerea executării pedepsei într-un loc de detenție. Aceasta a fost și intenția legiuitorului, care a prevăzut la art. 83 alin. 3 din Codul penal din 1969 o excepție, respectiv că, dacă infracțiunea ulterioară este săvârșită din culpă, se poate aplica suspendarea condiționată a executării pedepsei chiar dacă infractorul a fost condamnat anterior cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, arătând că în acest caz nu mai are loc revocarea primei suspendări.

17. Interpretarea *per a contrario* a dispozițiilor art. 83 alin. 3 din Codul penal din 1969 relevă varianta legală de aplicare a prevederilor alin. 1 al aceluiași art. 83, ce constă în imposibilitatea suspendării condiționate a executării pedepsei stabilită în cazul săvârșirii în cursul termenului de încercare a unei infracțiuni intenționate sau praeterintenționate, pedeapsă la care a fost cumulată o altă pedeapsă, ca urmare a revocării suspendării condiționate a executării acestei din urmă pedepse, precum și a celei rezultante, obținute prin aplicarea mecanismului prevăzut de art. 83 alin. 1 din Codul penal din 1969.

18. Așa fiind, în privința categoriei persoanelor condamnate în raport cu care autorul excepției pretinde că este discriminat a avut loc o greșită aplicare a dispozițiilor legale criticate, neputând fi reținută pretinsa încălcare prin acestea a prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție.

19. Pentru aceleași considerente, Curtea nu poate reține lipsa de claritate, precizie și previzibilitate a dispozițiilor art. 83 alin. 1 din Codul penal din 1969, cu consecința încălcării art. 21 alin. (3) din Constituție, și nici critica potrivit căreia, prin pronunțarea Deciziei nr. 1/2011, Înalta Curte de Casație și Justiție și-ar fi depășit rolul constituțional prevăzut la art. 126 alin. (3) din Constituție, transformându-se în legiuitor pozitiv, cu încălcarea prevederilor art. 1 alin. (4) din Legea fundamentală.

20. Curtea constată că observațiile anterioare sunt valabile *mutatis mutandis* și în cazul prevederilor art. 86⁴ alin. 1 din Codul penal din 1969.

21. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Siminel Gheorghe Haica în Dosarul nr. 20.250/280/2012 al Curții de Apel Pitești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie și constată că dispozițiile art. 86⁴ alin. 1 raportate la prevederile art. 83 alin. 1 din Codul penal din 1969 în interpretarea dată prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 1/2011 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Pitești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 5 iunie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 398

din 3 iulie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 41 alin. (5) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 și art. 41 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție invocată, din oficiu, de Curtea de Apel Brașov — Secția contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 280/64/2012* al acestei instanțe. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 738D/2013.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 29 octombrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 280/64/2012*, **Curtea de Apel Brașov — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 și art. 41 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România.** Excepția a fost invocată, din oficiu, de către instanța de judecată, cu ocazia soluționării recursului declarat de pârâțul statul român, prin Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor (fosta Comisie Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor), împotriva Sentinței civile nr. 193/R din 13 septembrie 2012 pronunțată de Curtea de Apel Brașov — Secția contencios administrativ și fiscal într-o cauză civilă având ca obiect „obligăția de a face”.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, **Curtea de Apel Brașov — Secția contencios administrativ și fiscal** susține că prevederile art. 4 din Legea nr. 165/2013, menționând că „*noua lege se aplică tuturor procedurilor administrative și proceselor în curs*”, fără să facă distincție între dispozițiile de drept procesual și cele de drept substanțial, aduc atingere principiului neretroactivității legii, prevăzut de art. 15 alin. (2) din Constituție. Mai precis, arată că prevederile art. 41 alin. (5) fac trimitere la art. 21 din Legea nr. 165/2013 care reglementează procedura de evaluare, procedură care este modificată în sensul înlocuirii evaluării efectuate potrivit standardelor internaționale

cu cea efectuată potrivit grilelor notariale, fiind astfel afectată însăși întinderea dreptului substanțial dedus judecății. În aceste condiții, prevederile legale respective nu pot intra sub incidența principiului aplicării imediate a normelor de procedură, principiu ce a guvernat fostul Cod de procedură civilă. În susținerea acestor critici, instanța invocă jurisprudența Curții Constituționale, și anume Decizia nr. 1.354 din 20 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 761 din 15 noiembrie 2010, și Decizia nr. 830 din 8 iulie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 559 din 24 iulie 2008, precum și Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 8 martie 2006, pronunțată în Cauza *Blecic împotriva Croației*.

6. Totodată, instanța apreciază că prevederile de lege criticate aduc atingere și principiului egalității în fața legii, consacrat de art. 16 alin. (1) din Constituție, în sensul că se creează un tratament discriminatoriu în funcție nu doar de data rămânerii irevocabile a hotărârilor judecătorești, dar și de momentul la care pârâtele debitoare au procedat la executarea acestora, diferența de tratament fiind cauzată de elemente neprevăzute și neimputabile persoanelor aflate în situații similare, respectiv celeritatea instanțelor, dar și a procedurii de executare.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost reținut de instanță în dispozitivul de sesizare, îl constituie prevederile art. 4 și art. 41 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 278 din 17 mai 2013, cu modificările și completările ulterioare. Ținând însă seama de motivarea excepției de neconstituționalitate, Curtea constată că, în realitate, criticile sunt formulate cu privire la prevederile art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 41 alin. (5) din Legea nr. 165/2013. Prin urmare, obiectul excepției de neconstituționalitate, asupra căruia Curtea urmează a se pronunța, îl constituie prevederile art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 41 alin. (5) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, cu modificările și completările ulterioare. Aceste texte de lege au următorul cuprins:

— Art. 4 teza a doua: „*Dispozițiile prezentei legi se aplică [...] cauzelor în materia restituirii imobilelor preluate abuziv, aflate pe rolul instanțelor [...] la data intrării în vigoare a prezentei legi.*”;

— Art. 41 alin. (5): „*Obligațiile privind emiterea titlurilor de despăgubire stabilite prin hotărâri judecătorești definitive și irevocabile la data intrării în vigoare a prezentei legi se vor executa potrivit art. 21.*”

11. În opinia instanței de judecată, prevederile art. 4 și art. 41 din Legea nr. 165/2013 contravin dispozițiilor constituționale ale

art. 15 alin. (2) referitor la neretroactivitatea legii și celor ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate a prevederilor de lege criticate, Curtea urmează să stabilească, în primul rând, dacă este îndeplinită condiția de admisibilitate referitoare la legătura cu soluționarea cauzei. Pentru aceasta este necesară realizarea unei analize a situației de fapt, care a generat ridicarea excepției de neconstituționalitate în prezenta cauză.

13. Astfel, din analiza actelor aflate la dosar, Curtea reține că, prin acțiunea formulată de reclamanta Viscrian Didina în contradictoriu cu pârâțul statului român, prin Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor, aceasta a solicitat instanței pronunțarea unei hotărâri judecătorești prin care să se dispună obligarea pârâțului la transmiterea dosarului înregistrat la Secretariatul Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor către evaluatorul desemnat în vederea întocmirii raportului de evaluare a imobilelor și, totodată, obligarea Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor la emiterea deciziei pentru stabilirea despăgubirilor aferente. Prin Sentința nr. 193/R din 13 septembrie 2012, pronunțată de Curtea de Apel Brașov — Secția contencios administrativ și fiscal, a fost admisă cererea de chemare în judecată, fiind obligat pârâțul să transmită dosarul către evaluator în vederea întocmirii raportului de evaluare și, ulterior, să emită decizia referitoare la acordarea de titluri de despăgubire, potrivit Dispoziției primarului municipiului Brașov nr. 2.485 din 24 iulie 2006, conform titlului VII din Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente. Împotriva acestei sentințe a declarat recurs Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor (fosta Comisie Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor), recurs ce face obiectul Dosarului nr. 280/64/2012* aflat pe rolul Curții de Apel Brașov — Secția contencios administrativ și fiscal. În cadrul acestui dosar, instanța de judecată a ridicat, din oficiu, excepția de neconstituționalitate și, în temeiul art. 244 alin. (1) din Codul de procedură civilă, a suspendat cauza.

14. Față de cele expuse, Curtea observă că, la momentul intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013, în favoarea reclamantei era pronunțată o hotărâre — Sentința nr. 193/R/2012 —, fără ca aceasta să fie definitivă și irevocabilă. Pe de altă parte, Curtea constată că prevederile art. 41 din Legea nr. 165/2013 au în vedere hotărârile judecătorești referitoare la obligațiile privind emiterea titlurilor de despăgubire, hotărâri care, la data intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013, erau definitive și irevocabile.

15. Astfel, având în vedere prevederile legale criticate raportate la obiectul cauzei în cadrul căreia s-a ridicat excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că acestea nu au legătură cu soluționarea cauzei, în sensul prevederilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale. Potrivit acestor prevederi de lege, „*Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia.*” Or, „*legătura cu soluționarea cauzei*” presupune atât aplicabilitatea textului criticat în cauza dedusă judecății, cât și necesitatea invocării excepției de neconstituționalitate în scopul restabilirii stării de legalitate, condiții ce trebuie întrunite cumulativ, pentru a fi satisfăcute exigențele pe care le impun dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 în privința pertinentei excepției de neconstituționalitate în desfășurarea procesului.

16. Pentru aceste motive, Curtea urmează să respingă ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 41 alin. (5) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România.

17. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 41 alin. (5) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție invocată, din oficiu, de Curtea de Apel Brașov — Secția contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 280/64/2012* al acestei instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Brașov — Secția contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 3 iulie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 400

din 3 iulie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 200 alin. (1)—(3) din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 200 alin. (1)—(7) din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Asociația pentru Salvarea Patrimoniului M.T.S. — S.A. din Târgu Secuiesc în Dosarul nr. 2.114/119/2013/a1 al Tribunalului Covasna — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 865D/2013.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra faptului că, la dosar, autorul excepției, prin președintele Consiliului director, a depus concluzii scrise prin care solicită admiterea excepției, precum și mai multe acte în sprijinul concluziilor scrise.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența Curții în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 12 decembrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 2.114/119/2013/a1, **Tribunalul Covasna — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 200 alin. (1)—(7) din Codul de procedură civilă.** Excepția a fost invocată de reclamantul Asociația pentru Salvarea Patrimoniului M.T.S. — S.A. din Târgu Secuiesc într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii de reexaminare a încheierii prin care a fost anulată cererea de chemare în judecată introdusă de autorul excepției.

6. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul susține că prevederile art. 200 din Codul de procedură civilă, potrivit cărora completul căruia i s-a repartizat aleatoriu cauza verifică îndeplinirea cerințelor cuprinse în art. 194—197 din același act normativ, aduc atingere accesului liber la justiție și dreptului de proprietate privată, deoarece o parte dintre aceste cerințe pot fi realizate doar în cursul cercetării procesului, ca etapă a judecării. Unele cerințe cuprinse în art. 194 din Codul de procedură civilă, cum ar fi dovada cu martori sau interogatoriul părâtului, nu sunt necesare în toate procesele. În aplicarea prevederilor art. 200 din Codul de procedură civilă instanța poate să învedereze reclamantului lipsa anumitor cerințe în formularea cererii de chemare în judecată, cerințe ce nu au legătură cu natura cauzei, ceea ce aduce atingere dreptului său de acces liber la justiție.

7. De asemenea, calificarea juridică a situației de fapt relevată prin probe administrate aparține instanței de judecată, care nu este obligată să rețină motivele de drept învederate de parte. Aceasta, deoarece partea are numai dreptul de a-și apăra

interesele, iar în condițiile în care nu beneficiază de pregătire juridică, nu poate fi obligată la interpretarea juridică a dispozițiilor legale. Totodată, anumite acțiuni și cereri sunt scutite de plata taxelor judiciare de timbru, or, pentru a valorifica acest drept, este necesară calificarea de către instanța de judecată a acțiunii introduse, calificare ce trebuie pusă în discuția părților. Autorul apreciază că îndeplinirea cerințelor art. 196 din Codul de procedură civilă, coroborate cu rolul activ al instanței de judecată, constituie elemente suficiente pentru a trece la judecarea cauzei.

8. Tribunalul Covasna — Secția civilă își exprimă opinia în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Astfel, prin adoptarea textului de lege criticat legiuitorul a urmărit impunerea unei discipline procesuale semnificativ mai mare decât practica uzuală sub imperiul Codului de procedură civilă din 1865. Așa fiind, nu poate fi primită susținerea potrivit căreia anumite elemente ale cererii ar avea caracter facultativ pentru reclamant. Cerințele impuse prin art. 200 din Codul de procedură civilă au ca scop buna desfășurare a judecării într-un termen optim și previzibil, iar acestea sunt incompatibile cu tergiversarea soluționării cauzei prin acordarea unor termene repetate pentru a se face precizările pe care reclamantul era obligat să le facă prin cererea de chemare în judecată. Totodată, respectarea acestora permite părâtului să își pregătească apărarea cunoscând obiectul cererii de chemare în judecată, motivele pe care se întemeiază și probele care urmează să fie solicitate. Textul de lege criticat nu aduce atingere accesului liber la justiție, ci, dimpotrivă, creează posibilitatea ca la primul termen de judecată acordat în cauză o cerere completă să poată fi soluționată.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile scrise și actele depuse de autorul excepției, prin președintele Consiliului director, precum și concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat și reținut în încheierea de sesizare, îl constituie dispozițiile art. 200 alin. (1)—(7) din Codul de procedură civilă. În realitate, din analiza excepției de neconstituționalitate formulate se observă că autorul critică numai ipoteza normativă a art. 200 alin. (1)—(3) din Codul de procedură civilă, care are următorul cuprins:

Art. 200. — *Verificarea cererii și regularizarea acesteia: „(1) Completul căruia i s-a repartizat aleatoriu cauza verifică, de îndată, dacă cererea de chemare în judecată îndeplinește cerințele prevăzute la art. 194—197.*

(2) Când cererea nu îndeplinește aceste cerințe, reclamantului i se vor comunica în scris lipsurile, cu mențiunea că, în termen de cel mult 10 zile de la primirea comunicării, trebuie să facă completările sau modificările dispuse, sub sancțiunea anulării cererii. Se exceptează de la această

sancțiune obligația de a se desemna un reprezentant comun, caz în care sunt aplicabile dispozițiile art. 202 alin. (3).

(3) Dacă obligațiile privind completarea sau modificarea cererii nu sunt îndeplinite în termenul prevăzut la alin. (2), prin încheiere, dată în camera de consiliu, se dispune anularea cererii.”

13. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile de lege criticate contravin art. 21 privind accesul liber la justiție și art. 44 referitor la dreptul de proprietate privată din Constituție.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că prin deciziile nr. 479 din 21 noiembrie 2013, nr. 31 din 21 ianuarie 2014 și nr. 66 din 11 februarie 2014 publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 59 din 23 ianuarie 2014, nr. 112 din 14 februarie 2014 și nr. 286 din 17 aprilie 2014, a reținut, în esență, că prin adoptarea textelor de lege criticate legiuitorul a dorit asigurarea unei discipline procesuale în scopul respectării principiului celerității și a dreptului la un proces echitabil. O astfel de procedură nu este de natură să afecteze însăși esența dreptului protejat, având în vedere că este însoțită și de garanția conferită de dreptul de a formula o cerere de reexaminare prevăzută de art. 200 alin. (4) din Codul de procedură civilă.

15. De asemenea, procedura regularizării cererii introductive se întemeiază și pe soluția de principiu consacrată de art. 14 alin. (2) din Codul de procedură civilă, potrivit căreia părțile trebuie să își facă cunoscute reciproc și în timp util, direct sau prin intermediul instanței, după caz, motivele de fapt și de drept pe care își întemeiază pretențiile și apărările, precum și mijloacele de probă de care înțeleg să se folosească, astfel încât fiecare dintre ele să își poată organiza apărarea.

16. Spre deosebire de reglementarea art. 200 din actualul Cod de procedură civilă, vechea reglementare, din Codul de procedură civilă din 1865, presupunea, în vederea remedierii cererilor incomplete, acordarea de noi termene, care, de cele mai multe ori, conduceau la prelungirea procesului, afectându-se astfel termenul optim și previzibil. Față de vechea reglementare, unde sancțiunea consta în suspendarea judecării potrivit art. 114 din Codul de procedură civilă din 1865, actuala reglementare prevede sancțiunea anulării cererii introductive, cu consecința dezinvestirii completului de judecată de cererea informă, procedura regularizării cererii introductive fiind o procedură obligatorie.

17. Potrivit jurisprudenței constante a Curții (spre exemplu, Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994), stabilirea unor condiționări pentru introducerea acțiunilor în justiție nu constituie o încălcare a dreptului la acces liber la justiție. Mai mult, s-a statuat în jurisprudența citată că liberul acces la justiție presupune accesul la mijloacele procedurale prin care se înfăptuiește justiția, fiind de competența exclusivă a legiuitorului de a institui regulile de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești, soluție ce rezultă din dispozițiile art. 126 alin. (2) din Constituție.

18. De asemenea, în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, spre exemplu, Hotărârea din 26 ianuarie 2006, pronunțată în *Cauza Lungoci împotriva României*, paragraful 36, publicată în Monitorul Oficial României, Partea I, nr. 588 din 7 iulie 2006, s-a arătat că accesul liber la justiție implică prin natura sa o reglementare din partea statului și poate fi supus unor limitări, atât timp cât nu este atinsă substanța dreptului.

19. Astfel, instituirea unor condiții formale ale cererii de chemare în judecată nu poate fi considerată *de plano* drept o negare a efectivității dreptului de acces la justiție, ci aceasta constituie o expresie a obligativității exercitării drepturilor și libertăților cu bună-credință, în limitele instituite de lege. Mai

mult, nerespectarea condițiilor prescrise pentru conformitatea cererii introductive de instanță nu atrage în mod necondiționat anularea actului procedural, existând posibilitatea modificării sau completării acestuia în termenul stabilit de instanță. Prevederile art. 200 alin. (2) teza întâi din Codul de procedură civilă dispun asupra necesității comunicării în scris către reclamant a lipsurilor constatate în legătură cu cererea de chemare în judecată, cu mențiunea regularizării acestora în termenul stabilit, reprezentând o concretizare a principiului rolului activ al judecătorului, tocmai în vederea asigurării accesului efectiv la justiție al titularului cererii. Mai mult, în termen de 15 zile de la data comunicării încheierii de anulare, împotriva acesteia se poate face cerere de reexaminare, solicitând motivat revenirea asupra măsurii anulării. Atât reglementarea cererii de reexaminare, sub forma unei căi de atac împotriva încheierii de anulare a cererii de chemare în judecată, precum și faptul că aceasta se soluționează de un complet diferit de cel care a dispus măsura anulării, cu citarea reclamantului, reprezintă garanții procesuale, care au drept scop evitarea anulării actului de procedură, în măsura în care a fost legal întocmit. De asemenea, procedura regularizării cererii de chemare în judecată este justificată prin prisma finalității legitime urmărite de către legiuitor, și anume fixarea corectă a cadrului procesual, în vederea evitării acordării de noi termene de judecată pentru complinirea lipsurilor, ceea ce conduce atât la asigurarea dreptului de apărare al părâtului, aflat în deplină cunoștință de cauză cu privire la obiectul cererii, motivele invocate și probele solicitate, precum și la asigurarea celerității procesului, permițând astfel o bună desfășurare a judecării într-un termen optim și previzibil, în sensul art. 6 din Codul de procedură civilă, element component al termenului rezonabil, reglementat de art. 21 alin. (3) din Constituție.

20. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

21. Distinct de cele reținute în jurisprudența sa, în prezenta cauză Curtea observă că o primă critică se referă la faptul că proba cu martori și interogatoriul părâtului nu sunt necesare în toate procesele, or, în opinia autorului excepției, solicitarea acestor probe ar fi obligatorie în toate procesele potrivit art. 194 lit. e) din Codul de procedură civilă, în caz contrar cererea urmând a fi anulată în condițiile art. 200 alin. (1)—(3) din cod. Din această perspectivă ar fi încălcat accesul său la justiție. Din examinarea art. 194 lit. e) teza întâi din Codul de procedură civilă, Curtea observă că este obligatorie arătarea dovezilor pe care se sprijină fiecare capăt de cerere. Celelalte teze cuprinse în art. 194 lit. e) din cod au în vedere situațiile în care

reclamantul dorește administrarea probelor indicate de text, fără a institui obligația administrării tuturor probelor reglementate în Codul de procedură civilă, în toate procesele, știut fiind că aprecierea asupra necesității administrării unei anumite probe, în etapa formulării cererii de chemare în judecată, revine reclamantului.

22. Ce-a de-a doua critică o reprezintă susținerea potrivit căreia accesul liber la justiție al unei persoane care nu are studii juridice este încălcat prin obligația ce-i incumbă acesteia de a indica în cuprinsul cererii de chemare în judecată motivele de drept pe care aceasta se întemeiază, potrivit art. 194 lit. d) teza a doua din Codul de procedură civilă, sub sancțiunea anulării cererii. Această sancțiune operează în cazul în care aceste motive de drept lipsesc, iar în termen de 10 zile de la primirea comunicării ce învederează lipsa lor nu se face această completare, potrivit art. 200 alin. (1)—(3) din Codul de procedură civilă. Referitor la această critică, Curtea constată că, potrivit prevederilor art. 194 lit. d) teza a doua din Codul de procedură civilă, cererea de chemare în judecată va cuprinde arătarea motivelor de drept pe care se întemeiază. Curtea observă că indicarea „motivei de drept”, în accepțiunea legiuitorului, nu este sinonimă cu indicarea textelor de lege pe care se întemeiază pretenția reclamantului. Prin urmare, expunerea situației de fapt cu claritate dă posibilitatea judecătorului de a identifica motivele de drept, în exercitarea rolului său activ. Astfel, judecătorul dă sau restabilește calificarea juridică a actelor și faptelor deduse judecării, chiar dacă părțile le-au dat o altă denumire, obligat fiind, în cursul procesului, să pună în discuția părților calificarea juridică exactă, potrivit art. 22 alin. (4) din Codul de procedură civilă.

23. Cu privire la critica referitoare la timbrarea cererii, judecătorul trebuie să facă o interpretare coroborată a art. 197 din Cod cu prevederile art. 33 alin. (2) teza întâi din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 392 din 29 iunie 2013, potrivit căreia: „*Dacă cererea de chemare în judecată este netimbrată sau insuficient timbrată, reclamantului i se pune în vedere, în condițiile art. 200 alin. (2) teza I din Codul de procedură civilă, obligația de a timbra cererea în cuantumul stabilit de instanță și de a transmite instanței dovada achitării taxei judiciare de timbru, în termen de cel mult 10 zile de la primirea comunicării instanței.*”

24. În final, Curtea observă că autorul invocă și încălcarea dreptului său de proprietate, fără a arăta însă în ce constă relația de contrarietate existentă între textul de lege criticat și principiul constituțional invocat, astfel încât critica sa urmează a fi respinsă, Curtea neputându-se substitui acestuia în ceea ce privește motivarea excepției.

25. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Asociația pentru Salvarea Patrimoniului M.T.S. — S.A. din Târgu Secuiesc în Dosarul nr. 2.114/119/2013/a1 al Tribunalului Covasna — Secția civilă și constată că prevederile art. 200 alin. (1)—(3) din Codul de procedură civilă sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Covasna — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 3 iulie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 405

din 3 iulie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza a doua prin raportare la art. 35 alin. (1) și (2) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, precum și ale art. 20 cuprins în titlul VII — Regimul stabilirii și plății despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv din Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Irina-Loredana Gulie	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 și art. 35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, precum și a prevederilor art. 20 cuprins în titlul VII — *Regimul stabilirii și plății despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv* din Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, excepție ridicată de Mircea Călin Spulber și Gabriel Viorel Spulber în Dosarul nr. 590/2/2012* al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 38D/2014.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 39D/2014, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 și art. 35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, precum și a prevederilor art. 20 cuprins în titlul VII — *Regimul stabilirii și plății despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv* din Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, excepție ridicată de Elisabeta Bozdoc, Mariana Andrieș și S.C. Real Invest Grup din București în Dosarul nr. 2.183/2/2012* al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

4. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Având în vedere excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele anterior menționate, Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea Dosarului nr. 39D/2014 la Dosarul nr. 38D/2014. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării. Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 pentru organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 39D/2014 la Dosarul nr. 38D/2014, care este primul înregistrat.

6. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza a doua prin raportare la art. 35 alin. (1) și (2) din Legea nr. 165/2013, având în vedere faptul că aceste din urmă prevederi legale nu sunt incidente în cadrul soluționării fondului cauzei. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 20 cuprins în titlul VII — *Regimul stabilirii și plății despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv* din Legea nr. 247/2005, pune concluzii de respingere a acesteia ca neîntemeiată, arătând că dispozițiile legale criticate dau expresie principiului constituțional al accesului liber la justiție.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

7. Prin încheierile din 9 decembrie 2013, pronunțate în Dosarul nr. 590/2/2012* și, respectiv, 2.183/2/2012*, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 și art. 35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, precum și a prevederilor art. 20 cuprins în titlul VII — Regimul stabilirii și plății despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv din Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente**, excepție ridicată de Mircea Călin Spulber și Gabriel Viorel Spulber, precum și de Elisabeta Bozdoc, Mariana Andrieș și S.C. Real Invest Grup din București în cauze având ca obiect soluționarea unor acțiuni privind obligarea Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor la emiterea unei decizii reprezentând titlul de despăgubire.

8. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prevederile art. 4 și art. 35 din Legea nr. 165/2013 contravin dispozițiilor constituționale invocate, deoarece determină aplicarea legii noi în cadrul unui recurs, iar în acest mod justițiabilul este privat de o judecată în fond, având ca temei de drept Legea nr. 165/2013. Se mai arată că prevederile art. 35 din Legea nr. 165/2013 stabilesc căile de atac în justiție împotriva deciziilor emise de Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor, precum și competența materială și teritorială a instanțelor judecătorești, în condițiile în care art. 20 cuprins în titlul VII din Legea nr. 247/2005 stabilește în continuare competența materială și teritorială a instanței de contencios administrativ în ceea ce privește contestarea deciziei adoptate de către Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, menținerea unui atare sistem paralel de control judiciar este discriminatorie, deoarece „în recurs nu se

poate formula o cerere de contestare a cuantumului despăgubirilor acordate”. Se mai arată că dreptul de acces la justiție s-a născut înainte de intrarea în vigoare a legii noi, astfel încât condiționarea acestuia de respectarea termenelor instituite prin art. 35 din Legea nr. 165/2013 este neconstituțională.

9. În ceea ce privește neconstituționalitatea prevederilor art. 20 cuprins în titlul VII din Legea nr. 247/2005, se arată că aceste prevederi legale sunt norme de procedură, care au rolul de a asigura respectarea normelor substanțiale cuprinse în art. 16 din același act normativ. Se mai susține că, având în vedere că prevederile art. 16 cuprins în titlul VII din Legea nr. 247/2005 sunt în prezent abrogate, menținerea căii de atac în justiție, în temeiul art. 20 din același act normativ, este iluzorie, de vreme ce nu mai este recunoscut de legea nouă însuși dreptul substanțial protejat, respectiv dreptul la despăgubiri în condițiile titlului VII din Legea nr. 247/2005.

10. **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal** își exprimă opinia în sensul respingerii ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 și art. 35 din Legea nr. 165/2013, arătând că, în condițiile în care despăgubirile stabilite conform Legii nr. 10/2001, republicată, nu au fost valorificate potrivit procedurii reglementate de Legea nr. 247/2005, nu se poate susține în mod rezonabil că dispozițiile Legii nr. 165/2013 se aplică retroactiv. Singura ipoteză în care ar fi putut fi reținută retroactivitatea Legii nr. 165/2013 ar fi fost aceea în care legea nouă ar fi dispus și cu privire la dreptul la despăgubire deja stabilit și valorificat de actul normativ anterior, respectiv Legea nr. 247/2005, ceea ce nu este cazul în speță. Dispozițiile legale criticate nu contravin principiului constituțional al egalității în fața legii și nici accesului liber la justiție, dat fiind faptul că, pe de o parte, art. 4 din acest act normativ prevede faptul că legea nouă se aplică tuturor cauzelor aflate pe rolul instanțelor, iar, pe de altă parte, aceste cauze judiciare sunt supuse în continuare controlului jurisdicțional. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 20 cuprins în titlul VII din Legea nr. 247/2005, se arată că acest text legal constituie o aplicare a dispozițiilor art. 21 din Constituție.

11. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

12. **Avocatul Poporului** consideră că prevederile art. 4 din Legea nr. 165/2013 sunt neconstituționale, fiind încălcat principiul constituțional al neretroactivității legii. În acest sens, arată că textul de lege criticat acționează asupra fazei inițiale de constituire a situației juridice, modificând în mod esențial regimul juridic creat prin depunerea cererilor de chemare în judecată în termenul legal, cu încălcarea principiului *tempus regit actum* (Decizia Curții Constituționale nr. 830 din 8 iulie 2008). Or, neretroactivitatea legii impune ca noua lege să nu se aplice actelor îndeplinite conform dispozițiilor legii anterioare, ci doar acțiunilor care se efectuează după intrarea în vigoare a acesteia, rămânând valabile cele efectuate în perioada activității legii vechi. Se mai arată că, în motivarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 35 din Legea nr. 165/2013 și ale art. 20 cuprins în titlul VII din Legea nr. 247/2005, sunt invocate aspecte ce țin de modul de interpretare și aplicare a legii. Cu toate acestea, se mai apreciază că o reluare a procedurilor cu caracter administrativ contravine principiului soluționării cauzei într-un termen optim și previzibil, prevăzut de art. 6 din noul Cod de procedură civilă, fiind o consacrare a art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, la care România a devenit parte.

13. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

14. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

15. Obiectul excepției de neconstituționalitate, potrivit încheierilor de sesizare, îl constituie prevederile art. 4 și art. 35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 278 din 17 mai 2013, cu modificările și completările ulterioare, precum și prevederile art. 20 cuprins în cap. VI — *Căi de atac în justiție* din titlul VII — *Regimul stabilirii și plății despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv* din Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005, cu modificările și completările ulterioare. În acord cu motivarea excepției de neconstituționalitate, Curtea urmează să rețină ca obiect al excepției de neconstituționalitate prevederile art. 4 teza a doua prin raportare la art. 35 alin. (1) și (2) din Legea nr. 165/2013, precum și ale art. 20 cuprins în titlul VII din Legea nr. 247/2005, potrivit cărora:

— Art. 4 teza a doua din Legea nr. 165/2013: *„Dispozițiile prezentei legi se aplică (...) cauzelor în materia restituirii imobilelor preluate abuziv, aflate pe rolul instanțelor, (...) la data intrării în vigoare a prezentei legi.”;*

— Art. 35 alin. (1) și (2) din Legea nr. 165/2013: *„(1) Deciziile emise cu respectarea prevederilor art. 33 și 34 pot fi atacate de persoana care se consideră îndreptățită la secția civilă a tribunalului în a cărui circumscripție se află sediul entității, în termen de 30 de zile de la data comunicării.*

(2) În cazul în care entitatea investită de lege nu emite decizia în termenele prevăzute la art. 33 și 34, persoana care se consideră îndreptățită se poate adresa instanței judecătorești prevăzute la alin. (1) în termen de 6 luni de la expirarea termenelor prevăzute de lege pentru soluționarea cererilor.”;

— Art. 20 cuprins în titlul VII din Legea nr. 247/2005: *„(1) Competența de soluționare a acțiunii în contencios administrativ având ca obiect contestarea deciziei adoptate de către Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor sau, după caz, refuzul acesteia de a emite decizia revine secției de contencios administrativ și fiscal a tribunalului în a cărui rază teritorială domiciliază reclamantul. Dacă reclamantul domiciliază în străinătate, cererea se adresează instanței reședinței sale din țară sau, după caz, instanței domiciliului reprezentantului acestuia din România, iar dacă nu are nici reședință în România și nici reprezentant cu domiciliul în România, cererea se adresează Secției de contencios administrativ și fiscal a Tribunalului București.*

(2) Hotărârea pronunțată de prima instanță poate fi atacată cu recurs. Recursul suspendă executarea.”

16. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 15 alin. (2) privind neretroactivitatea legii civile, art. 16 alin. (1) și (2) referitoare la egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (1) referitor la accesul liber la justiție, alin. (2) privind

neîngrădirea prin lege a acestui drept și alin. (3) referitor la dreptul la un proces echitabil.

17. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, potrivit dispozițiilor titlului VII — *Regimul stabilirii și plății despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv* cuprins în Legea nr. 247/2005, analizarea și stabilirea cuantumului final al despăgubirilor care se acordă potrivit prevederilor acestei legi, era în competența Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor [ale cărei atribuții au fost preluate, în virtutea art. 18 alin. (3) din Legea nr. 165/2013, de către Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor]. Pentru a se emite decizia reprezentând titlul de despăgubire, Secretariatul Comisiei Centrale proceda la analizarea dosarelor, în privința verificării legalității respingerii cererii de restituire în natură [titlul VII, capitolul III, art. 16 alin. (4) din Legea nr. 247/2005]; în cazul în care aceasta a fost legal respinsă, dosarul era transmis evaluatorului sau societății de evaluatori desemnate, în vederea întocmirii raportului de evaluare [art. 16 alin. (5) din același act normativ]. După întocmirea raportului de evaluare, Comisia Centrală proceda la emiterea deciziei reprezentând titlul de despăgubire [titlul VII, capitolul III, art. 16 alin. (7) din lege].

18. Potrivit dispozițiilor art. 19 și art. 20 cuprinse în titlul VII, cap. VI din Legea nr. 247/2005, la secția de contencios administrativ și fiscal a tribunalului în a cărei rază teritorială domiciliază reclamantul pot fi atacate, în condițiile Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004, în contradictoriu cu statul, reprezentat prin Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor, atât decizia adoptată de către Comisia Centrală, cât și refuzul acesteia de a emite decizia. Hotărârea pronunțată de prima instanță poate fi atacată cu recurs. Recursul suspendă executarea.

19. În continuare, Curtea reține că, în condițiile inexistenței unui termen impus Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor pentru emiterea deciziei reprezentând titlu de despăgubire și în ipoteza lipsei oricărui răspuns cu privire la emiterea unei astfel de decizii, persoanele îndreptățite la restituire au promovat acțiuni în instanță pentru obligarea Comisiei Centrale de a emite decizia menționată, acțiuni nesoluționate la intrarea în vigoare a Legii nr. 165/2013, act normativ care a instituit o nouă procedură de soluționare a dosarelor de despăgubire constituite în temeiul legislației reparatorii anterioare.

20. Soluționarea acestei situații tranzitorii a fost realizată de către instanțele judecătorești prin recurgerea la aplicarea art. 34 alin. (1) din Legea nr. 165/2013, cu modificările și completările ulterioare. Potrivit acestui text de lege, pentru soluționarea dosarelor înregistrate la Secretariatul Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor, se stabilește un termen de 60 de luni, respectiv de 36 de luni, pentru dosarele de fond funciar, de la data intrării în vigoare a legii. Însă, în legătură cu acest text de lege, prin Decizia nr. 269 din 7 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 9 iulie 2014, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza a doua prin raportare la art. 34 alin. (1) din Legea nr. 165/2013, și a constatat că termenele prevăzute la art. 34 alin. (1) din aceeași lege nu se aplică și cauzelor în materia restituirii imobilelor preluate abuziv, aflate pe rolul instanțelor la data intrării în vigoare a legii. Așadar, pronunțând această decizie, Curtea a admis implicit că instanțele de judecată investite cu soluționarea acțiunii în contencios administrativ ce are ca obiect soluționarea cererii privind obligarea autorității administrative competente la emiterea unei decizii de despăgubire, în temeiul Legii nr. 247/2005, vor soluționa pe fond aceste acțiuni, procedând, dacă este cazul, la obligarea Comisiei Naționale la acordarea de măsuri

compensatorii sub formă de puncte, în temeiul Legii nr. 165/2013.

21. În consecință, cauzele aflate pe rolul instanțelor de contencios administrativ, la data intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013, vor fi soluționate în temeiul art. 19 și 20 din titlul VII cuprins în Legea nr. 247/2005.

22. O altă concluzie ce decurge implicit din cele de mai sus este aceea că prevederile art. 35 alin. (3) din Legea nr. 165/2013 nu sunt aplicabile în cadrul soluționării acestor tipuri de cauze, respectiv cauzelor aflate pe rolul instanțelor de contencios administrativ la data intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013, și având ca obiect obligarea Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor la emiterea unei decizii reprezentând titlul de despăgubire. Astfel, potrivit dispozițiilor art. 35 alin. (3) din Legea nr. 165/2013, la secția civilă a tribunalului în a cărei circumscripție se află sediul entității cu atribuții în procesul de restituire sau de stabilire a măsurilor reparatorii, poate fi atacată fie decizia emisă cu respectarea termenelor prevăzute la art. 33 și 34 din lege, fie lipsa răspunsului entității investite de lege, în termen de 6 luni de la expirarea termenelor prevăzute de lege pentru soluționarea cererilor. Așadar, prevederile art. 35 alin. (3) din Legea nr. 165/2013 sunt aplicabile numai după parcurgerea procedurii administrative în fața entităților investite de lege cu atribuții în procesul de restituire a imobilelor sau de stabilire a măsurilor reparatorii, acestea reprezentând temeiul legal în care pot fi atacate în justiție fie decizia emisă cu respectarea termenelor prevăzute de art. 33 și art. 34, în termen de 30 de zile de la data comunicării, fie lipsa unei decizii, în cazul în care termenul legal pentru soluționarea cererilor a expirat.

23. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua, prin raportare la art. 35 alin. (1) și (2) din Legea nr. 165/2013, autorii excepției de neconstituționalitate susțin că, în temeiul art. 4 din Legea nr. 165/2013, în cadrul soluționării cauzelor aflate pe rolul instanțelor de contencios administrativ, având ca obiect acțiunea privind contestarea refuzului Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor de a emite titlul de despăgubire, aflată în faza de recurs, devin aplicabile dispozițiile art. 35 din Legea nr. 165/2013 potrivit cărora decizia entității cu atribuții în procesul de restituire sau de stabilire a măsurilor reparatorii, emisă cu respectarea termenelor prevăzute la art. 33 și 34 din lege, poate fi atacată în termen de 30 zile de la data comunicării, iar lipsa răspunsului entității investite de lege, în termen de 6 luni de la expirarea termenelor prevăzute de lege pentru soluționarea cererilor. Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că, în condițiile în care prevederile art. 20 din titlul VII cuprins în Legea nr. 247/2005 nu sunt abrogate, menținerea unui atare sistem paralel de control judiciar este discriminatorie, cu atât mai mult cu cât dreptul la acces la justiție s-a născut înainte de intrarea în vigoare a legii noi. Prin urmare, în opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, condiționarea accesului liber la justiție de respectarea termenelor instituite prin art. 35 din Legea nr. 165/2013 este neconstituțională.

24. Analizând aceste susțineri, Curtea reține că excepția de neconstituționalitate a fost invocată într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului formulat de recurenta-pârâtă Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor împotriva Sentinței civile nr. 2.110 din 23 martie 2012, prin care pârâta Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor a fost obligată la emiterea unei decizii reprezentând titlul de despăgubire. Așadar, în cursul soluționării recursului formulat împotriva hotărârii primei instanțe, prin care Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor a fost obligată, în temeiul art. 19 și 20 din titlul VII cuprins în Legea nr. 247/2005, la emiterea unei decizii reprezentând titlu de despăgubire, a intrat în vigoare Legea nr. 165/2013, care instituie o altă procedură de despăgubire în cazul în care cererile nu pot fi soluționate prin restituirea în

natură, respectiv acordarea de măsuri compensatorii sub formă de puncte. Potrivit art. 34 alin. (1) din Legea nr. 165/2013, dosarele înregistrate la Secretariatul Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor [ale cărei atribuții au fost preluate, în virtutea art. 18 alin. (3) din Legea nr. 165/2013, de Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor], vor fi soluționate în termen de 60 de luni, respectiv 36 de luni, pentru dosarele de fond funciar, de la data intrării în vigoare a legii.

25. Având în vedere cele statuate prin Decizia nr. 269 din 7 mai 2014, precitată, prin care Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza a doua prin raportare la art. 34 alin. (1) din Legea nr. 165/2013, și a constatat că termenele prevăzute la art. 34 alin. (1) din aceeași lege nu se aplică și cauzelor în materia restituirii imobilelor preluate abuziv, aflate pe rolul instanțelor la data intrării în vigoare a legii, Curtea reține că, în raport cu obiectul cauzei deduse soluționării instanței de judecată, prevederile art. 35 alin. (1) și (2) din Legea nr. 165/2013 nu sunt incidente în cadrul soluționării fondului cauzei. Astfel, instanța de contencios administrativ investită, în temeiul art. 20 din Legea nr. 247/2005, cu soluționarea cererii privind obligarea autorității administrative competente la emiterea unei decizii de despăgubire, potrivit Legii nr. 247/2005, va soluționa pe fond această acțiune și va obliga, după caz, Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor la acordarea de măsuri compensatorii sub formă de puncte, în temeiul Legii nr. 165/2013.

26. Prin urmare, având în vedere că prevederile art. 35 alin. (1) și (2) din Legea nr. 165/2013 se referă la căi de atac în justiție împotriva deciziilor emise cu respectarea termenelor prevăzute de art. 33 și 34, precum și împotriva lipsei unei decizii de compensare în puncte, după expirarea termenelor prevăzute de lege, Curtea reține că aceste prevederi legale nu au legătură cu soluționarea fondului cauzei, astfel încât, în temeiul art. 29

30. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua prin raportare la art. 35 alin. (1) și (2) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de Mircea Călin Spulber și Gabriel Viorel Spulber în Dosarul nr. 590/2/2012* al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și de Elisabeta Bozdoc, Mariana Andrieș și S.C. Real Invest Grup din București în Dosarul nr. 2.183/2/2012* al aceleiași instanțe.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Mircea Călin Spulber și Gabriel Viorel Spulber în Dosarul nr. 590/2/2012* al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și de Elisabeta Bozdoc, Mariana Andrieș și S.C. Real Invest Grup din București în Dosarul nr. 2.183/2/2012* al aceleiași instanțe și constată că dispozițiile art. 20 cuprins în titlul VII — *Regimul stabilirii și plății despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv* din Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 3 iulie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Irina-Loredana Gulie

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL DEZVOLTĂRII REGIONALE ȘI ADMINISTRAȚIEI PUBLICE

ORDIN

pentru aprobarea reglementării tehnice „Normativ privind proiectarea, execuția și exploatarea învelitorilor acoperișurilor în pantă la clădiri, indicativ NP 069-2014”

În conformitate cu prevederile art. 10 și art. 38 alin. 2 din Legea nr. 10/1995 privind calitatea în construcții, cu modificările ulterioare, ale art. 2 alin. (3) și (4) din Regulamentul privind tipurile de reglementări tehnice și de cheltuieli aferente activității de reglementare în construcții, urbanism, amenajarea teritoriului și habitat, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 203/2003, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere Procesul-verbal de avizare nr. 5/2014 al Comitetului tehnic de specialitate nr. 11 — Cerințe funcționale pentru construcții și fizica construcțiilor și Procesul-verbal de avizare nr. 1/2014 al Comitetului tehnic de coordonare generală, în temeiul art. 4 pct. II lit. e) și al art. 12 alin. (7) din Hotărârea Guvernului nr. 1/2013 privind organizarea și funcționarea Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice, cu modificările ulterioare,

viceprim-ministrul, ministrul dezvoltării regionale și administrației publice, emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă reglementarea tehnică „Normativ privind proiectarea, execuția și exploatarea învelitorilor acoperișurilor în pantă la clădiri, indicativ NP 069-2014”, prevăzută în anexa*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin¹⁾ se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare la 30 de zile de la data publicării.

Art. 3. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin, Decizia președintelui Biroului Executiv al Institutului Central de Cercetare, Proiectare și Directivare în Construcții nr. 4/1989 privind aprobarea reglementării tehnice „Normativ pentru alcătuirea și executarea învelitorilor la construcții, indicativ C 37-88”²⁾ își încetează aplicabilitatea și Ordinul ministrului lucrărilor publice, transporturilor și locuinței nr. 606/2003 pentru aprobarea reglementării tehnice „Normativ privind proiectarea, execuția și exploatarea învelitorilor acoperișurilor în pantă la clădiri”³⁾, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 776 și 776 bis din 5 noiembrie 2003, se abrogă.

★

Reglementarea tehnică aprobată prin prezentul ordin a fost adoptată cu respectarea procedurii de notificare nr. 458 din 13 august 2013, prevăzută de Hotărârea Guvernului nr. 1.016/2004 privind măsurile pentru organizarea și realizarea schimbului de informații în domeniul standardelor și

reglementărilor tehnice, precum și al regulilor referitoare la serviciile societății informaționale între România și statele membre ale Uniunii Europene, precum și Comisia Europeană, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 664 din 23 iulie 2004, cu modificările și completările ulterioare, care transpune Directiva 98/34/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 iunie 1998, referitoare la procedura de furnizare de informații în domeniul standardelor, reglementărilor tehnice și al normelor privind serviciile societății informaționale, publicată în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene seria L, nr. 204 din 21 iulie 1998, modificată prin Directiva 98/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 20 iulie 1998, publicată în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene seria L, nr. 217 din 5 august 1998, precum și de Regulamentul (UE) nr. 1.025/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 octombrie 2012 privind standardizarea europeană, de modificare a Directivelor 89/686/CEE și 93/15/CEE ale Consiliului și a Directivelor 94/9/CE, 94/25/CE, 95/16/CE, 97/23/CE, 98/34/CE, 2004/22/CE, 2007/23/CE, 2009/23/CE și 2009/105/CE ale Parlamentului European și ale Consiliului și de abrogare a Deciziei 87/95/CEE a Consiliului și a Deciziei nr. 1.673/2006/CE a Parlamentului European și a Consiliului, publicat în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene seria L, nr. 316 din 14 noiembrie 2012.

p. Viceprim-ministru, ministrul dezvoltării regionale și administrației publice,
Shhaideh Sevil,
secretar de stat

București, 24 iunie 2014.
Nr. 992.

*) Anexa se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 581 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

¹⁾ Ordinul și anexa se publică și în „Buletinul Construcțiilor”, editat de către Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare în Construcții, Urbanism și Dezvoltare Teritorială Durabilă „URBAN-INCERC”.

²⁾ Normativul pentru alcătuirea și executarea învelitorilor la construcții, indicativ C 37-88, a fost publicat în „Buletinul Construcțiilor” nr. 8/1988 (tipărit în martie 1989), editat de Institutul de Cercetări în Construcții și Economia Construcțiilor—INCERC.

³⁾ Normativul privind proiectarea, execuția și exploatarea învelitorilor acoperișurilor în pantă la clădiri, indicativ NP 069-02, a fost publicat și în „Buletinul Construcțiilor” nr. 24/2004, editat de Institutul Național de Cercetare Dezvoltare în Construcții și Economia Construcțiilor — INCERC.

MINISTERUL JUSTIȚIEI

ORDIN**pentru stabilirea locațiilor în care se derulează activitatea Direcției Naționale de Probațiune și a serviciilor de probațiune**

Având în vedere dispozițiile Legii nr. 252/2013 privind organizarea și funcționarea sistemului de probațiune, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale Hotărârii Guvernului nr. 1.079/2013 pentru aprobarea Regulamentului de aplicare a dispozițiilor Legii nr. 252/2013 privind organizarea și funcționarea sistemului de probațiune, cu modificările și completările ulterioare, ținând cont de protocoalele de predare-primire a patrimoniului Direcției Naționale de Probațiune, încheiate între tribunale și Direcția Națională de Probațiune,

în temeiul prevederilor art. 13 din Hotărârea Guvernului nr. 652/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Justiției, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul justiției emite următorul ordin:

Art. 1. — Se stabilesc locațiile în care se derulează activitatea Direcției Naționale de Probațiune și a serviciilor de probațiune, conform listei prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare la data publicării.

Art. 3. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă Ordinul ministrului justiției nr. 920/C/2011 pentru stabilirea locațiilor în care se derulează activitatea serviciilor de probațiune, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 363 din 25 mai 2011.

Art. 4. — Direcția Națională de Probațiune și serviciile de probațiune vor duce la îndeplinire dispozițiile prezentului ordin.

Ministrul justiției,
Robert Marius Cazanciuc

București, 16 iunie 2014.
Nr. 2.203/C.

ANEXĂ

LISTA LOCAȚIILOR
în care se derulează activitatea Direcției Naționale de Probațiune și a serviciilor de probațiune

Nr. crt.	Județul	Locațiile Direcției Naționale de Probațiune/serviciului de probațiune
1.	BUCUREȘTI	Direcția Națională de Probațiune Str. Apolodor nr. 17, sectorul 5, cod poștal 050741
2.	ALBA	1. Tribunalul Alba Municipiul Alba Iulia, Piața Iuliu Maniu nr. 24, camera 8, județul Alba, cod poștal 510111 2. Judecătoria Aiud, Municipiul Aiud, Str. Morii nr. 7a, camera 10, județul Alba, cod poștal 515200
3.	ARAD	1. Tribunalul Arad Municipiul Arad, bd. Vasile Milea nr. 2—4, Palatul Justiției, parter, camerele 18—21, județul Arad, cod poștal 310131 2. Judecătoria Ineu Orașul Ineu, Str. Narciselor nr. 7, camera 13, cod poștal 315300
4.	ARGEȘ	1. Tribunalul Argeș Municipiul Pitești, bd. I.C. Brătianu nr. 7, demisol, camera D25, etajul 2, camerele E214, E215, E216, E217, E218, județul Argeș, cod poștal 110010 2. Judecătoria Curtea de Argeș Municipiul Curtea de Argeș, str. Negru Vodă nr. 83, județul Argeș, cod poștal 115300
5.	BACĂU	1. Tribunalul Bacău Municipiul Bacău, str. Ștefan cel Mare nr. 4, camerele 6—7, județul Bacău, cod poștal 600356 2. Judecătoria Onești Municipiul Onești, Str. Tineretului nr. 1, județul Bacău, cod poștal 601068
6.	BIHOR	1. Judecătoria Oradea Municipiul Oradea, Str. Primăriei nr. 13, parter, camerele 130B, 120, județul Bihor, cod poștal 410033 2. Judecătoria Aleșd Orașul Aleșd, Piața Unirii nr. 5, parter, camera 14, județul Bihor, cod poștal 415100

Nr. crt.	Județul	Locațiile Direcției Naționale de Probațiune/serviciului de probațiune
7.	BISTRIȚA-NĂSĂUD	Tribunalul Bistrița-Năsăud 1. Municipiul Bistrița, str. Alba Iulia nr. 1, mansardă, camera 143, județul Bistrița-Năsăud, cod poștal 420178 2. Judecătoria Năsăud Orașul Năsăud, str. Vasile Nașcu nr. 49, camerele 2—3, județul Bistrița-Năsăud, cod poștal 425200
8.	BOTOȘANI	1. Tribunalul Botoșani Municipiul Botoșani, str. Piața Revoluției nr. 17, etajul 1, camerele 1—5, județul Botoșani, cod poștal 710237
9.	BRAȘOV	1. Municipiul Brașov, str. Iuliu Maniu nr. 52, corp D, etajul III, județul Brașov, cod poștal 500091 2. Judecătoria Făgăraș Municipiul Făgăraș, str. Doamna Stanca nr. 27, județul Brașov, cod poștal 505200
10.	BRĂILA	1. Camera de Conturi Brăila Municipiul Brăila, str. Nicolae Grigorescu nr. 1, etajul 2, camerele 201, 204 și 205, județul Brăila, cod poștal 810131 2. Punctul de lucru multifuncțional Comuna Surdila Găiseanca, satul Filipești, str. Costache Filipescu nr. 51, județul Brăila, cod poștal 817155
11.	BUCUREȘTI	1. Bd. Nicolae Bălcescu nr. 21, etajul 5, sectorul 1, București
12.	BUZĂU	1. Consiliul Județean Buzău Municipiul Buzău, bd. Nicolae Bălcescu nr. 48, corp D, et. 2, camerele 63 și 64, județul Buzău, cod poștal 120246 2. Judecătoria Râmnicu Sărat Orașul Râmnicu Sărat, str. Gheorghita Lupescu nr. 7, județul Buzău, cod poștal 125300
13.	CARAȘ-SEVERIN	1. Municipiul Reșița, str. Petru Maior nr. 2, etajul 2, blocul 800, camerele 201—204, județul Caraș-Severin, cod poștal 320100 2. Judecătoria Caransebeș Municipiul Caransebeș, str. Mihai Viteazu nr. 4, parter, județul Caraș-Severin, cod poștal 325400
14.	CĂLĂRAȘI	1. Tribunalul Călărași Municipiul Călărași, str. București nr. 106, demisol, camerele 1, 2, județul Călărași, cod poștal 910161 2. Judecătoria Oltenița Municipiul Oltenița, Bd. Tineretului nr. 123, demisol, camera 1, județul Călărași, cod poștal 915400
15.	CLUJ	1. Tribunalul Cluj Municipiul Cluj-Napoca, Calea Dorobanților nr. 2—4, camerele 5, 7, 8, județul Cluj, cod poștal 400117 2. Judecătoria Dej Municipiul Dej, Piața 16 Februarie nr. 2—4, camera 15, județul Cluj, cod poștal 405200
16.	CONSTANȚA	1. Tribunalul Constanța Municipiul Constanța, str. Traian nr. 31, etajul II, camerele 21—25, 32—34, județul Constanța, cod poștal 900743 2. Judecătoria Medgidia Str. Independenței nr. 14, camera M08, județul Constanța, cod poștal 905600
17.	COVASNA	1. Camera de Conturi Covasna Municipiul Sf. Gheorghe, str. 1 Decembrie 1918 nr. 13, camerele 17—18 și 32—35, județul Covasna, cod poștal 520008 2. Judecătoria Târgu Secuiesc Municipiul Târgu Secuiesc, str. Ady Endre nr. 5, județul Covasna, cod poștal 525400
18.	DÂMBOVIȚA	1. Judecătoria Târgoviște Municipiul Târgoviște, Bd. Independenței nr. 34, corp P+3, camerele 3, 4, 6, 8, 9 Corp P+1, birou 1, 2, 3, județul Dâmbovița, cod poștal 130104 2. Judecătoria Moreni Municipiul Moreni, str. 22 Decembrie 1989 nr. 91, camera 142, județul Dâmbovița, cod poștal 135300
19.	DOLJ	1. Tribunalul Dolj Municipiul Craiova, Str. Brestei nr. 12, camerele 24, 25, județul Dolj, cod poștal 200420 2. Judecătoria Filiași Orașul Filiași, bd. Racoțeanu nr. 190/C, camera 8, județul Dolj, cod poștal 205300

Nr. crt.	Județul	Locațiile Direcției Naționale de Probațiune/serviciului de probațiune
20.	GALAȚI	1. Tribunalul Galați Municipiul Galați, Palatul Justiției, Str. Brăilei nr. 153, parter, camerele 9 și 11, județul Galați, cod poștal 800319 2. Judecătoria Liești Comuna Liești, Str. Primăriei nr. 1.154, camerele 3 și 6, județul Galați, cod poștal 807180
21.	GIURGIU	1. Tribunalul Giurgiu Municipiul Giurgiu, Str. Episcopiei nr. 13, etajul 2, camerele 126, 127, județul Giurgiu, cod poștal 080015 2. Judecătoria Bolintin-Vale Orașul Bolintin-Vale, Str. Republicii nr. 1, județul Giurgiu, cod poștal 085100
22.	GORJ	1. Tribunalul Gorj Municipiul Târgu Jiu, str. Tudor Vladimirescu nr. 34, camera 101, județul Gorj, cod poștal 210132 2. Judecătoria Târgu Cărbunești Orașul Târgu Cărbunești, Str. Trandafirilor nr. 45, camera 106, parter, județul Gorj, cod poștal 215500
23.	HARGHITA	1. Tribunalul Harghita Municipiul Miercurea-Ciuc, str. Szasz Endre nr. 6, camera 8, județul Harghita, cod 530132 2. Judecătoria Gheorgheni Municipiul Gheorgheni, str. Kossuth Lajos nr. 4, camera 19, județul Harghita, cod poștal 530500
24.	HUNEDOARA	1. Tribunalul Hunedoara Municipiul Deva, str. 1 Decembrie 1918 nr. 35, etajul II, camerele 204, 205 și etaj I, camera 118, județul Hunedoara 2. Judecătoria Petroșani Municipiul Petroșani, str. 1 Decembrie 1918 nr. 77, județul Hunedoara, cod poștal 332045
25.	IALOMIȚA	1. Tribunalul Ialomița Municipiul Slobozia, Bd. Cosminului nr. 12, etajul 1, camerele 12, 12 bis, 13, județul Ialomița, cod poștal 920064 2. Judecătoria Fetești Municipiul Fetești, str. Călărași nr. 422, județul Ialomița, cod poștal 925100
26.	IAȘI	1. Municipiul Iași Str. Nicolae Gane nr. 20 A, parter, camera 1, etajul I, camerele 2—6, județul Iași, cod poștal 700110 2. Judecătoria Pașcani Municipiul Pașcani, Str. Grădiniței nr. 8, județul Iași, cod poștal 705200
27.	ILFOV	1. Piața Walter Mărcineanu nr. 1—3, sectorul 1, București 2. Buftea, str. Știrbei Vodă nr. 24, etajul II, camera 206, județul Ilfov — urmează să se mute în București
28.	MARAMUREȘ	1. Tribunalul Maramureș Municipiul Baia Mare, Bd. Republicii nr. 2 A, etajul II, camera 79, județul Maramureș, cod poștal 430264 2. Judecătoria Sighetu Marmăției Municipiul Sighetu Marmăției, str. Corneliu Coposu nr. 2, județul Maramureș, cod poștal 435500
29.	MEHEDINȚI	1. Tribunalul Mehedinți Municipiul Drobeta-Turnu Severin, bd. Carol I nr. 14, etajul 1, camerele 9 și 11, parter, camera 56, județul Mehedinți, cod poștal 220234 2. Judecătoria Orșova Municipiul Orșova, str. 1 Decembrie 1918 nr. 16C, două camere la parter, județul Mehedinți, cod poștal 225200
30.	MUREȘ	1. Curtea de Apel Târgu Mureș Municipiul Târgu Mureș, Str. Justiției nr. 1, parter, camerele 19, 20 și 22, județul Mureș, cod poștal 540069 2. Poliție — Municipiul Reghin Municipiul Reghin, Bd. Unirii nr. 57, camera 15, județul Mureș, cod poștal 545300
31.	NEAMȚ	1. Tribunalul Neamț Municipiul Piatra-Neamț, Bd. Republicii nr. 16, etajul 1, camera 10, etajul 2, camerele 8, 12, cod poștal 610005 2. Judecătoria Roman Municipiul Roman, str. Roman Vodă nr. 1, județul Neamț, cod poștal 611022

Nr. crt.	Județul	Locațiile Direcției Naționale de Probațiune/serviciului de probațiune
32.	OLT	1. Tribunalul Olt Municipiul Slatina, Str. Mănăstirii nr. 2, mezanin, camerele 5, 1, demisol, camerele 2, 3, județul Olt, cod poștal 230038 2. Judecătoria Caracal Municipiul Caracal, str. Iancu Jianu nr. 37, parter, județul Olt, cod poștal 235200
33.	PRAHOVA	1. Judecătoria Ploiești Municipiul Ploiești, Șos. Vestului nr. 19, parter, camerele 1, 6, 7, 8, județul Prahova, cod poștal 440037 2. Judecătoria Vălenii de Munte Orașul Vălenii de Munte, Str. Tipografiei nr. 1, etajul 2, județul Prahova, cod poștal 106400
34.	SATU MARE	1. Tribunalul Satu Mare Municipiul Satu Mare, str. Mihai Viteazu nr. 8, camerele 33 și 36, județul Satu Mare, cod poștal 440037 2. Primăria Municipiului Carei Municipiul Carei, str. 1 Decembrie 1918 nr. 40, județul Satu Mare, cod poștal 445100
35.	SĂLAJ	1. Tribunalul Sălaj Municipiul Zalău, str. Tudor Vladimirescu nr. 12, camerele 5, 24/A și 26, județul Sălaj, cod poștal 450067 2. Judecătoria Jibou Orașul Jibou, str. 1 Mai nr. 4, camera 5, cod poștal 455200, județul Sălaj
36.	SIBIU	1. Tribunalul Sibiu Sibiu, Calea Dumbrăvii nr. 28—32 2. Primăria Municipiului Mediaș Municipiul Mediaș, Piața Regele Ferdinand I nr. 31, etajul I, camera 2, județul Sibiu, cod poștal 551002
37.	SUCEAVA	1. Tribunalul Suceava Municipiul Suceava, str. Ștefan cel Mare nr. 62, camerele 101, 103, 138, cod poștal 720062, județul Suceava 2. Judecătoria Gura Humorului Orașul Gura Humorului, bd. Bucovina nr. 21, județul Suceava, cod 725300
38.	TELEORMAN	1. Tribunalul Teleorman Municipiul Alexandria, str. Ion Creangă nr. 54, camerele 10, 11, 12, 15, județul Teleorman, cod poștal 140042 2. Judecătoria Roșiori de Vede Municipiul Roșiori de Vede, str. Mărășești nr. 52, camerele E11, E12, județul Teleorman, cod poștal 145100
39.	TIMIȘ	1. Tribunalul Timiș Municipiul Timișoara, str. General Traian Doda nr. 2, parter, camerele P1—P9, județul Timiș, cod 300055 2. Judecătoria Lugoj Municipiul Lugoj, str. 20 Decembrie 1989 nr. 13, camera 20, județul Timiș, cod poștal 305500
40.	TULCEA	1. Tribunalul Tulcea Municipiul Tulcea, Str. Toamnei nr. 15, demisol, județul Tulcea, cod poștal 820150 2. Judecătoria Măcin Orașul Măcin, str. George Coșbuc nr. 2—4, județul Tulcea, cod poștal 731049
41.	VASLUI	1. Tribunalul Vaslui Municipiul Vaslui, str. Ștefan cel Mare nr. 54, camerele P7—P9, parter și etajul I, camera 7, județul Vaslui, cod 730171 2. Judecătoria Bârlad Municipiul Bârlad, Str. Republicii nr. 277, camera 7, parter, județul Vaslui, cod poștal 731049
42.	VÂLCEA	1. Judecătoria Râmnicu Vâlcea Municipiul Râmnicu Vâlcea, str. Scuarul Revoluției nr. 2, camera 24, etajul II, județul Vâlcea, cod poștal 240594 2. Primăria Drăgășani Municipiul Drăgășani, Str. Piața Pandurilor nr. 1, județul Vâlcea, cod poștal 245700
43.	VRANCEA	1. Tribunalul Vrancea Municipiul Focșani, Bd. Independenței nr. 19—21, camerele 1—6, județul Vrancea, cod poștal 620015 2. Judecătoria Adjud Municipiul Adjud, str. Copacești nr. 2—4, camera 2, județul Vrancea, cod poștal 625100

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE
 AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ

O R D I N

pentru aprobarea Normelor tehnice privind procedura de întocmire a formalităților vamale pentru trimerile transportate prin serviciile de curierat rapid

Având în vedere prevederile art. 225 din Regulamentul (CEE) nr. 2.454/93 al Comisiei din 2 iulie 1993 de stabilire a unor dispoziții de aplicare a Regulamentului (CEE) nr. 2.913/92 al Consiliului de instituire a Codului vamal comunitar, ale art. 149, 663 și 664 din Regulamentul de aplicare a Codului vamal al României, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 707/2006, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 11 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 520/2013 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Administrare Fiscală,

președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Normele tehnice privind procedura de întocmire a formalităților vamale pentru trimerile transportate prin serviciile de curierat rapid, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pe aceeași dată se

abrogă Ordinul vicepreședintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 7.628/2006 pentru aprobarea Normelor tehnice privind procedura de vămuire a trimerilor transportate prin serviciile de curierat rapid, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 637 din 24 iulie 2006.

Președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală,
Gelu-Ștefan Diaconu

București, 28 iulie 2014.
 Nr. 2.323.

ANEXĂ

N O R M E T E H N I C E privind procedura de întocmire a formalităților vamale pentru trimerile transportate prin serviciile de curierat rapid

A. Dispoziții generale

Art. 1. — (1) Prevederile prezentelor norme tehnice sunt aplicabile pentru toate trimerile transportate prin serviciile de curierat rapid care se prezintă la birourile vamale de frontieră și de interior, trimeri care sunt supuse vămuirii și sunt expediate potrivit reglementărilor poștale internaționale și naționale în materie.

(2) În sensul alin. (1), prin *servicii de curierat rapid* se înțelege fie servicii poștale express, fie servicii livrare specială, așa cum acestea sunt definite în anexa nr. 1 la Decizia președintelui Autorității Naționale pentru Reglementare în Comunicații și Tehnologia Informației nr. 2.858/2007 privind regimul de autorizare generală pentru furnizarea serviciilor poștale, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 2. — Trimerile transportate prin serviciile de curierat rapid sunt grupate separat de celelalte categorii de trimeri și poartă mențiunea „Express”.

Art. 3. — În aplicarea prezentelor norme tehnice, titularii autorizațiilor de comisionar în vamă care desfășoară activități de curierat rapid au următoarele obligații:

- a) să dețină avizele/autorizațiile reglementate de legislația specifică din domeniul prelucrării datelor cu caracter personal;
- b) să încheie cu Agenția Națională de Administrare Fiscală — Direcția Generală a Vămirilor protocoale de colaborare privind combaterea încălcării legislației vamale;

c) să prezinte biroului vamal conform prevederilor art. 184a (2) și art. 592b (1) din Regulamentul (CEE) nr. 2.454/93 al Comisiei din 2 iulie 1993 de stabilire a unor dispoziții de aplicare a Regulamentului (CEE) nr. 2.913/92 al Consiliului de instituire a Codului vamal comunitar, în cazul în care acesta este primul birou vamal de intrare în Comunitate, așa cum acesta este definit la art. 4 pct. 4a din Regulamentul (CEE) nr. 2.913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului vamal comunitar, sau este biroul vamal competent la ieșirea din Comunitate, așa cum acesta este definit la art. 4 pct. 4d din Regulamentul (CEE) nr. 2.913/92 al Consiliului, documentele de transport însoțitoare ale bunurilor în scopul efectuării analizei de risc comunitare;

d) în cazurile prevăzute la art. 184a (5) și art. 592b (2) din Regulamentul (CEE) nr. 2.454/93 al Comisiei termenul de prezentare a documentelor de transport însoțitoare ale bunurilor este de minimum 4 ore înainte de sosirea/expedierea trimerilor;

e) în cazul în care biroul vamal din România nu este primul birou vamal de intrare în Comunitate în vederea realizării analizei de risc naționale, documentele necesar a fi prezentate, precum și termenele în care acestea vor fi prezentate sunt identice cu cele prevăzute la lit. d). Transmiterea acestor documente se efectuează pe cale electronică sau, în lipsa disponibilității acesteia, prin fax;

f) să constituie, în mod anticipat, un depozit bănesc din care să efectueze plata integrală a drepturilor de import, precum și a altor taxe și impozite datorate la importul bunurilor, în favoarea biroului vamal;

g) să alimenteze în avans depozitul bănesc constituit anticipat, pe bază de ordine de plată prezentate lucrătorului vamal din cadrul compartimentului financiar-contabil, astfel încât, în orice moment, suma din depozitul bănesc să fie o sumă acoperitoare a drepturilor de import, precum și a altor taxe și impozite datorate la importul bunurilor care fac obiectul formalităților vamale.

B. Înregistrarea la birourile vamale de frontieră și de interior a trimerilor transportate prin serviciile de curierat rapid

Art. 4. — (1) Trimerile care intră sau ies din România, transportate prin serviciile de curierat rapid și care sunt supuse formalităților vamale, se înscriu de către autoritatea vamală în Registrul simplificat de evidență pentru bunurile transportate prin servicii de curierat rapid, al cărui model este prevăzut în anexa nr. 1. Instrucțiunile de completare a acestui registru sunt prevăzute în anexa nr. 2. Pentru intrarea și ieșirea în/din țară se utilizează registre separate.

(2) Când evidența se realizează electronic, situațiile zilnice — conținând aceleași date ca și registrul prevăzut la alin. (1), tipărite la imprimantă, vor fi clasate în dosare care vor avea caracter de regim special, arhivându-se conform normelor de arhivare, respectiv numerotare, șnuruire, proces-verbal pe ultima filă etc., la sfârșitul fiecărei luni.

Art. 5. — Operatorii economici care desfășoară servicii de curierat rapid:

a) realizează, pe baza informațiilor deținute anterior momentului prezentării efective la biroul vamal a trimerilor, preselecția acestora în funcție de următoarele date: numărul total al trimerilor aferent fiecărui transport, expeditorul, destinatarul, felul bunurilor, numărul coletelor, valoarea, regimul vamal ce urmează a fi solicitat și, după caz, calculul drepturilor datorate aferent fiecărei trimiteri sau fiecărui grupaj de trimeri;

b) asigură realizarea unui flux operațional al trimerilor prin tratarea în mod distinct a trimerilor destinate persoanelor fizice de cele destinate celorlalte categorii de persoane, menționate la art. 4 pct. 1 din Regulamentul (CEE) nr. 2.913/92 al Consiliului.

C. Îndeplinirea formalităților vamale pentru trimerile transportate prin serviciile de curierat rapid

Art. 6. — (1) Pentru trimerile transportate prin serviciile de curierat rapid care necesită prezentarea unei autorizații speciale pentru vămuire în sensul art. 269 din Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României, cu modificările și completările ulterioare, precum și în cazul trimerilor conținând mărfuri pentru care se impun sau se solicită restituiri sau alte sume ori rambursarea drepturilor nu se aplică declararea verbală, indiferent de valoarea acestor trimeri și de persoanele cărora le sunt destinate, fiind necesară depunerea declarației vamale în sistemul informatic de declarare a mărfurilor.

(2) În aplicarea prevederilor art. 225, 226 și 229 din Regulamentul (CEE) nr. 2.454/93 al Comisiei, pentru trimerile care fac obiectul plasării mărfurilor sub regimurile vamale de perfecționare activă, perfecționare pasivă, transformare sub control vamal, precum și admitere temporară în cazul altor

categorii de mărfuri decât cele menționate la art. 229 din Regulamentul (CEE) nr. 2.454/93 al Comisiei nu se aplică declararea verbală, indiferent de valoarea acestor trimeri și de persoanele cărora le sunt destinate, fiind necesară depunerea declarației vamale în sistemul informatic de declarare a mărfurilor.

Art. 7. — Trimerile transportate prin serviciile de curierat rapid, altele decât cele prevăzute la art. 6, se grupează la sosirea/expedierea în/din România în 4 categorii astfel:

a) trimeri ce au fiecare valoarea mai mică sau egală cu 10 euro și cărora li se aplică declararea verbală, fără alte formalități suplimentare, indiferent de persoanele cărora le sunt destinate;

b) trimeri destinate persoanelor fizice ce au fiecare valoarea mai mare de 10 euro, inclusiv pe lot și pe declarant, pentru care se întocmește Declarația vamală — curierat rapid, al cărei model este prevăzut în anexa nr. 3;

c) trimeri destinate persoanelor, altele decât persoanele fizice, ce au fiecare valoarea cuprinsă între 10 euro și 150 euro, inclusiv pe lot și pe declarant, pentru care se întocmește Declarația vamală — curierat rapid, prevăzută la lit. b);

d) trimeri destinate persoanelor, altele decât persoanele fizice, ce au fiecare valoarea mai mare de 150 euro, inclusiv pe lot și pe declarant, și pentru care se depune declarația vamală în sistemul informatic de declarare a mărfurilor.

Art. 8. — Îndeplinirea formalităților vamale pentru categoriile de trimeri prevăzute la art. 7 lit. b) și c) se realizează prin parcurgerea următoarelor etape:

a) se înscriu informațiile prevăzute la art. 5 lit. a) în Declarația vamală — curierat rapid, prevăzută la art. 7 lit. b). Instrucțiunile de completare a acestei declarații se regăsesc în anexa nr. 4;

b) se realizează joncțiunea declarației vamale cu trimererea;

c) se anexează la declarația vamală documentele necesare acordării regimului vamal pentru care se declară mărfurile;

d) în baza rezultatelor analizei de risc se ia decizia de control al trimiterii;

e) se verifică corectitudinea calculului drepturilor de import, precum și a altor taxe și impozite datorate la importul bunurilor;

f) se încasează drepturile de import, precum și alte taxe și impozite datorate la importul bunurilor și se acordă liberul de vamă.

Art. 9. — În fiecare zi se întocmește un borderou centralizator pentru toate declarațiile vamale — curierat rapid depuse în ziua respectivă în cadrul procesului de vămuire, al cărui model este prevăzut în anexa nr. 5. Instrucțiunile de completare și circuitul acestui borderou sunt prevăzute în anexa nr. 6.

Art. 10. — Îndeplinirea formalităților vamale pentru trimerile prevăzute la art. 7 lit. a) și d) se efectuează potrivit prevederilor Regulamentului (CEE) nr. 2.913/92 al Consiliului și a Regulamentului (CEE) nr. 2.454/93 al Comisiei.

Art. 11. — Dispozițiile prezentelor norme tehnice se completează cu prevederile Regulamentului (CEE) nr. 2.913/92 al Consiliului și ale Regulamentului (CEE) nr. 2.454/93 al Comisiei, precum și ale Legii nr. 86/1996, cu modificările și completările ulterioare, și ale Regulamentului de aplicare a Codului vamal al României, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 707/2006, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 12. — Anexele nr. 1—6 fac parte integrantă din prezentele norme tehnice.

*ANEXA Nr. 3
la normele tehnice*

DECLARAȚIE VAMALĂ — CURIERAT RAPID

*Nr. .... din data de .....

A. Declarația trimiterii

1. Expeditor ....., CNP/EORI .....,
adresa .....
2. Destinatar ....., CNP/EORI .....,
adresa .....
3. Partida de marfă este compusă din ..... colete, având greutatea de ..... kg.

4. Felul bunurilor	5. Clasificare tarifară	6. Cantitatea	7. Regimul vamal

8. Mențiuni speciale/documente prezentate .....

9. Preț de tranzacție	10. Curs valutar	11. Valoare în vamă

12. Calculul impozitărilor:

Tipul taxei	Baza de calcul a impozitării	Procentul	Cuantumul
TOTAL:			

13. Document de plată/garantare .....

14. Reprezentantul .....

Numele .....

Prenumele .....

Semnătura și ștampila

* Numărul și data se completează de către agentul vamal, data fiind considerată data acceptării declarației vamale.

B. Spațiul rezervat biroului vamal .....

Decizia de control: control documentar, control fizic;

Data liberului de vamă

Felul bunurilor constatate la control vamal fizic	Cantitatea	Calculul impozitărilor
TOTAL:		

Numele .....

Prenumele .....

Funcția .....

Semnătura și ștampila

INSTRUCȚIUNI de completare a formularului Declarație Vamală — Curierat Rapid

Formularul se completează în 3 exemplare, cu următoarele destinații:

- exemplarul 1 — pentru destinatarul bunurilor care intră în țară sau, după caz, pentru expeditorul bunurilor care ies din țară;
- exemplarul 2 — pentru biroul vamal;
- exemplarul 3 — pentru comisionarul în vamă ce desfășoară servicii de curierat rapid.

Formularul se completează, se semnează și se ștampilează de comisionarul în vamă pentru datele și informațiile din rubrica A.

Rubrica B a formularului se completează, se semnează și se ștampilează de biroul vamal.

Numărul și data declarației vamale se completează de agentul vamal, astfel:

— numărul declarației vamale de vămuire este cel înscris în coloana 0 a Registrului simplificat de evidență pentru bunurile transportate prin servicii de curierat rapid prevăzut la art. 4 din normele tehnice;

— data declarației vamale de vămuire este cea înscrisă în coloana 1 a Registrului simplificat de evidență pentru bunurile transportate prin servicii de curierat rapid prevăzut la art. 4 din normele tehnice și reprezintă data acceptării declarației vamale.

Rubrica A „Declarația trimiterii”

1. În cazul importului, la rubrica „Expeditor” se indică numele și prenumele sau, după caz, denumirea companiei și adresa completă ale ultimului expeditor al mărfurilor înainte de importul acestora în Comunitate.

În cazul exportului, la rubrica „Expeditor” se indică numele, prenumele și CNP-ul sau după caz, denumirea companiei și numărul EORI al acesteia prevăzut la articolul 1 punctul 16 din Regulamentul (CEE) nr. 2.454/93 al Comisiei din 2 iulie 1993 de stabilire a unor dispoziții de aplicare a Regulamentului (CEE) nr. 2.913/92 al Consiliului de instituire a Codului vamal comunitar sau numărul de înregistrare în sistemul informatic atribuit de autoritatea vamală din România și adresa completă a expeditorului.

Structura numărului EORI este cea prevăzută în Regulamentul (CE) nr. 312/2009 al Comisiei din 16 aprilie 2009 de modificare a Regulamentului (CEE) nr. 2.454/93 de stabilire a unor dispoziții de aplicare a Regulamentului (CEE) nr. 2.913/92 al Consiliului de instituire a Codului vamal comunitar.

Structura numărului de înregistrare în sistemul informatic este cea prevăzută în Ordinul vicepreședintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 1.554/2009 pentru aprobarea Normelor tehnice privind înregistrarea în scopuri vamale a operatorilor economici și a altor persoane.

2. În cazul importului, la rubrica „Destinatar” se menționează numele, prenumele și CNP-ul sau, după caz, denumirea

companiei și numărul EORI al acesteia, „Adresa” se completează cu adresa destinatarului.

În cazul exportului se indică numele și prenumele sau denumirea companiei și adresa completă ale persoanei căreia i se livrează mărfurile.

3. Numărul de colete și greutatea aferentă privind partida de marfă se completează în spațiile libere.

4. La rubrica „Felul bunurilor” se înscrie denumirea comercială a acestora.

5. La rubrica „Clasificare tarifară” se menționează codurile din Nomenclatura combinată la care se clasifică bunurile.

6. La rubrica „Cantitatea” se înscrie cantitatea și unitatea de măsură pentru bunurile declarate.

7. La rubrica „Regimul vamal” se înscrie codurile corespunzătoare din anexa nr. 38 la Regulamentul (CEE) nr. 2.454/93 al Comisiei.

8. La rubrica „Mențiuni speciale/documente prezentate” se înscrie codurile corespunzătoare din anexa nr. 38 la Regulamentul (CEE) nr. 2.454/93 al Comisiei.

9. La rubrica „Preț de tranzacție” se înscrie prețul din factură sau din orice alt document care însoțește bunurile declarate.

10. La rubrica „Curs valutar” se înscrie valoarea cursului valutar stabilit conform art. 169 din Regulamentul (CEE) nr. 2.454/93 al Comisiei.

11. La rubrica „Valoare în vamă” se înscrie valoarea stabilită în conformitate cu prevederile titlului II, capitolul 3 din Regulamentul (CEE) nr. 2.913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului vamal comunitar și ale părții I titlul V din Regulamentul (CEE) nr. 2.454/93 al Comisiei.

12. La rubrica „Calculul impozitărilor” se respectă indicațiile (Se efectuează calculul potrivit indicațiilor.) privind modul de completare a casetei 47 din declarația vamală prevăzute în anexa nr. 37 la Regulamentul (CEE) nr. 2.454/93 al Comisiei.

13. La rubrica „Document de plată/garantare” se menționează felul, numărul și data documentului de plată/garantare.

14. Se completează cu denumirea titularului autorizației care desfășoară activități de curierat rapid.

La rubrica B „Spațiul rezervat biroului vamal” se menționează în clar denumirea acestuia.

Rubricile „Felul bunurilor constatate la control vamal fizic”, „Cantitatea”, Calculul impozitărilor” și „TOTAL” se completează astfel:

a) în cazul în care există o corespondență între cele declarate și cele constatate la controlul fizic se va înscrie mențiunea CONFORM;

b) în cazul în care se constată diferențe se completează conform constatărilor.

*ANEXA Nr. 5
la normele tehnice*

Biroul Vamal .....

Nr. și data înregistrării .....

BORDEROU CENTRALIZATOR
privind declarațiile vamale — curierat rapid emise de la nr. .... la nr. ....

Nr. crt.	Numele și prenumele/Denumirea firmei	Nr. declarației vamale — curierat rapid	Cuquantum taxe vamale	Cuquantum TVA	Total datorie vamală
TOTAL:					

Denumirea reprezentantului în vamă: .....

Întocmit de

numele și prenumele : .....

Data: .....

Semnătura

Ștampila

Spațiu rezervat biroului vamal

Verificat de

numele și prenumele: .....

Data: .....

Semnătura

Ștampila

*ANEXA Nr. 6
la normele tehnice*

INSTRUCȚIUNI
de completare și circuitul privind Borderoul centralizator

Borderoul centralizator reprezintă lista tuturor declarațiilor vamale — curierat rapid întocmite într-o zi. Acesta se completează, se semnează și se ștampilează de comisionarul în vamă.

— „Biroul Vamal” se completează cu denumirea acestuia.

— Tabelul din borderou se completează cu datele corespunzătoare capului de tabel.

— Borderoul centralizator se întocmește în două exemplare: unul pentru comisionarul în vamă și unul pentru biroul vamal.

— Ambele exemplare se prezintă lucrătorului vamal care, după verificarea datelor înscrise, completează „Nr. și data înregistrării” cu număr din registrul biroului vamal și data zilei respective și le certifică prin semnătură și ștampilă.

— Exemplarul destinat biroului vamal este predat compartimentului financiar-contabil care, după introducerea sumelor respective în sistemul (aplicația informatică) de contabilitate națională — CAM, îl transmite în vederea acordării liberului de vamă.

— Orice diferență privind sumele încasate, constatată ulterior în plus sau în minus la unul din documentele de vămuire, se reglează prin decizie de regularizare a situației.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2014 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	900	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	88	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	200	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	500	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	6.500	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	252	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	48	600		55
8.	Colecția Legislația României	4	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2014 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

